

Haldin Nergård Østbye

Diverse notater, brev m.v.

av den nærings-frie kosten, -av sulte-foringen.

Amanda kom inn på Bredtveit rett fra en tysk soldaterleir, sammen en en samling andre, "tysker-tøser". Hennes garderobe besto av et kort foideskjørt og en ~~gaste-jumper~~ gaste-jumper, pluss et par utgatte tøysko. Ikke så meget som en kam, eller et lommetørkle utover denne garderome.

".... få komme ut på arbeid idag'a ..."

Brakkesjefen - som var litt av et sarsyn ~~va~~ av venlighet og gemytlighet blant de surekrukkene vi ellers "omgikkos" - skysser Amanda inn på sellen i-gjen i all gemytlighet - - -

Så hører vi trompetsignalene fra nr. 49 - - hun har hemner-ider og kan'ke hjelpe for det - - det hører med til den daglige morgensalutten - - hun klager over at hun ikke er met t, som ~~noen~~ noen av oss noengang var mette?? Og ikke kronisk sultne?

Så kommer signalet, de som får lov å være ut og arbeide, passerer revy forbi fangen på nr. 47 (undertegnede), en av dem som måtte sitte igjen på ~~ve~~ sella, ~~en~~ en meter bredde og glo rett inn i den umalte ~~vegg~~ planke-veggen - dagen lang.

Jentene som er på utearbeide er praktfullt antrukket - ~~sirumpa~~ tyske soldaterbuker, sjabby overalls'er, ~~tyske~~ sirumpa og krøllete, noen med store BF-bokstaver på ryggen, alle med "knyte" i hendene (nyttige hvis det var noe å "ørge" på veien til og fra) - -

BF jentene på marsj - de synger i blant så det ljuvar, klaper i vei på trebanna - - -

Jenter som har veska seg - - og bærer sin tunge lodd med utrolig humør - -

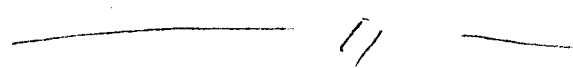
Og plutselig senker stillheten seg over E-brakka, vi som ikke får komme ut, dels på grunn av ens uheldbredelig og ~~fortsatte~~ fortsatte tro på det vi hadde kjempet for, noen var syke og arbeids-uføre - vi krabber opp på taburetten for å titte ut av en glugge der man ikke ser stort annet enn plankeveggen i luftegården - -

En av gangjentene gjør høneben til brakkesjefen og har enkelte privilegier (med hensyn til ~~til~~ litt ekstra kost og lesestoff) - - til gjengjeld er hun ~~sa~~ en ekstra nidkjar vokter av sine medfanger - - og således lite populær på brakka.

Is mare!

Vene -

fy!

~~Opplysningsvesenetsvesen~~

1

Kopier

Stud.

Som ungpike hørte jeg et foredrag (i Stü.samf.) av Martin Tranmæl hvor han forkynnte den marxistiske klassekamp og ^{hvor han} i motsetning til den senere kamoufleringstaktikk, å p e n t fortalte om de kommunistiske kampmetoder, som boikot, sabotasje, "isfront" (overfor de arbeidere som ikke lydig fulgte parolene fra Folkets Hus), terror, bakholdsangrep og mord. Han forsvarte således åpent sin parole om "dynamitten i borehullene", idethan fremholdt at de arbeidere (klasseforrædere og parolebrytere) som ikke fulgte streikeparolene, måtte selv ta følgene om de gikk i luften som følge av dynamitten som var smuglet inn i borehullene. (Det var i det hele tatt en anvisning på de kampmetoder som senere desverre også ble tatt i bruk av ikke-kommunister og har nådd slik fullkommenhet etter Sovjets opptreden på krigsskueplassen i 1941 med sin "partisan"-krig, - de samme metoder som deretter er tatt i anvendelse over store deler av Europa. Utenfor Sovjet, i den mot Folkeretten stridende franktirørkrigen ~~med tyskerne~~ Således også vårt land. I en artikkel i Morgenbladet forrige uke (ca. 12-13 okt.) forteller f. eks. hr. Erik Børresen (såvidt ierforst står en av Mil.Org. ledende instruktører under krigen) et han drev opplæring av norsk (nasjonal) ungdom i ~~den~~ såkalte "silent killing" metoder - som i realiteten er den ytterste konsekvens ^{kommunistisk} av ~~de~~ Tranmæl forkynnte i Studentersamfundet ved slutten av forrige verdens krig, og som i vår tid er utviklet til slik fullkommenhet, ikke bare som et ledd i klassekampen, men ^{Sabotasje} også krigen mellom nasjonene. Kommunistene skryter da også av at det er de som har ledet sabotasje-krigen ^{til} vil ha hele æren av den. - ~~De~~ Ennda frykteligere blir disse metoder ^{og} de (om kanskje ikke så lenge) kommer til anvendelse i åpen borgerkrig.]

oOo

Jeg vet ikke hva den øvrige forsamling tenkte eller følte ved å høre Tranmælts klassehatsevangelium, kanskje for manges vedkommende et slett ikke angikk dem, jeg vet bare at på mig gjorde det et inntrykk for livet. Det vil si, jeg var enda ikke klar over rekkevidden av og dybden i problemet, men følte bare instinktmessig at slike midler aldri kunde føre til noe godt eller løse noen samfunnsproblemer, og at en slik appell til hat og forbrytelser før eller senere måtte slå tilbake som en boomerang, - og med fryktelige virkning. Metoder som er så meget farligere som de alltid vil tvinge motstanderen til å ta tilsvarende motforholdsregler i bruk, og kampen også dermed brutaliseres i ennå større grad. (Jeg ser de såkalte "clearing" metoder, for å si det så.)

Under de voldsomme arbeidskamper som fulgte i 20-årene, så en stadig

2

X/felnske

... som all larvull ungdom idag som studerer i utlandet, felt vil bli alle Norge.

saken stadig Trammels teorier praktisert, (om enn ikke i sin ytterste form) i: storstreiken, Randsfjordkonflikten, Julussa, Alfred Andersen konflikten, Menstadoppgørene, i hundrevis av større og mindre konflikter.

Jeg skjønte etterhvert at det måtte være en grunnskade i selve samfunnssystemet, men jeg hadde den gang ingen omgang med politisk skolerte og eller interesserte folk og visste overhodet ikke hvordan man skulle finne ut av det. Jeg bare følte at det måtte endelig forferdelse. - Først med Quislings artikkelserie i Tidens Tegn "Russland og VI" i 1930 og i særlig grad hans store tale i stortinget 7 april 1930 begynnte jeg å ane ulykkens egentlige årsaker; og i 1933 med Quisling "Opfordring til Nasjonal Samling" begynnte jeg endelig å øyne også en konstruktiv løsning av de svære samfunnsproblemer. Det som før hadde vært følelsesmessig og instinktivt ble etterhvert klart for mig også rent forstandsmessig og min tidligere instinktive motstand mot den marxistiske klassekamp lære ble klart bevisst.

Det ble klart for mig at den "socialisme" som bygger på Karl Marx' kommunistiske manifest (som det norske arbeiderparti og kommunistpartiets prinsipielle programmer) betyr det motsatt av det de fleste mener med socialisme, nemlig et folkefelleskap som hindrer et fatalls utbytning av de mange, og som tilstreber best mulige kår og en menneskeverdig tilværelse for alle samfundets medlemmer. Jeg har også vært en motstander av denne lære fordi dens bærende prinsipp: statskapitalismen - den totale statsdrift med sitt svulmende byråkrati kvæler all personlig frihet og all personlig virkelyst, og mere enn noe annet system tillater et fatalls utplyndring av de arbeidende masser, - et system som med sin internasjonalsisme (Proletarer i alle land foren eder) systematisk søker å utrydde en av menneskenes verdifulleste egenskaper: fedrelandskjærligheten og det nasjonale sampann, - ~~en~~ ~~marxistisk~~ ~~samfunnsordning~~ som med sitt kollektivsystem og sine familieoppløsende socialpolitikk x) - sin materialistiske "filosofi", - rendyrking av det materielle, undertrykker og kvæler de høyverdige egenskaper som setter ^{mennesket} over dyrene. Marxismens annet store slagord: "Religion er opium for folket og må utryddes som skadelig" bekrefter også dette. 2 Jeg betraktet innføringen av et slikt system som en uoprettelig ulykke for ethvert folk, ikke bare for ~~de~~ mere kollektivt innstilte slettelandsfolk som de russiske folkeslag som i århundrer har vært livegne og vant til blinnt å adlyde sine herskere, i krig som i fred, men som en dobbelt ulykke for et kulturelt høytstående,

friløstelskende og sterkt individuelt preget folk som det norske.

x) "Divani-loven" fra London er tyensynlig inspirert av den sovjetrusske skilsmisellov. Der er det nokk at den ene partij berjærer skilsmisse og kan bli skilt på dagen uten at den annen ektefelle vet om det, og nytt ekteskap kan t.o.m. inngås samtidig.

Vend!

Dette systemet - marxismen - hadde allerede i 1936 over 600 000 støttere i Norge, hvorav bare en meget beskjeden prosent aner hva systemet betyr i praksis. Ikke minst derfor har jeg betraktet opplysning om dette systemet av så uhyre stor viktighet.

Ikke rinner har jeg som nevnt vært motstander av de MIDLER som 2. og 3. Internasjonales tilhængere har anvendt: ~~Den demokratiske~~ nemlig den organiserte klassekamp med dens stadig oppell til klasseshatet, - også fordi enhver oppell til hat, enten det gjelder en bestemt klasse, eller i sin alminnelighet, virker som en etsende gift på folkekarakteren, som på den enkelte.

Det var også tilhengerne av denne lære som i årne før krigen fikk spissen når det gjaldt å undergrave forsvaret, - som systematisk brøt ned forsvarsviljen hos landets ungdom, forhindre fedrelandskjempheter og forkynnte det internasjonale proletarbrønskap, fordi MÅLET av alle lands innlemmelse i den komm. verdens republikk under Moskva. (Att denne taktiske linje ble forlatt under krigen, både i sovjet og andre land, betyr ikke at den ble prinsipielt forlatt, og for alvor, den skyldes rent opportunistiske hensyn. Oprop funnet hos fangne sovjet-russere bekrefter dette, og at man allerede flere måneder før krigens skutt forberede overgangen til den gamle verdensrev. propaganda. Etter at "fedrelandet var befrikk" og den Røde Arme trengte stadig åpnere in i Europa måtte en ei soldatene en forklaring på den videre ekspansjon? Befrielsen av det europeiske proletariat, fra det kapitalistiske åk, ble ~~etter det~~ store mål. Helt parallelt med denne utvikling er det når de hjemlige kommunister, som under krisen anla en nasjonal maske og ble "patrioter". Men etterhvert som den Røde Arme trengte seirende stadig ~~lengre~~ inn i Europa, opsto et stadig sterkere mots. tr. forhold til den borgerlig nasionale jøssingsfronten. Det er også betegnende at komm. under sin første store demonstr. på Youngstorget etter Krigen (protest mot "den vilde behandling av landssviksakene") - som i alle de optrådte med et sovjet flagg på hver side av tiler stolen og marsjerte røtet med avskyelse av internasjonen, der internasjonale borgerlige hymne. (Ifll. ref.)

Den bitre klassekamp opsto som bekjent ved at arb. givne ved industr. aliseringens begynnelse ignorerte arbeidernes berettigede krav og en tlf. arb. givne i neste omgang startet å organisere sig. Dette førte Streik og lockout ble av det demokratiske) sa fund legitime midler til å avgjøre konflikter mellom kapital og arbeid. Ved at marxismen også ble trukket inn i fagbevegelsen fikk det hele en politisk bakgrunn og det utviklet sig til den organiserte klassekamp, som når enhver beregning urulig både for arbeiderne og arb. givne - en permanent kamp som forarmer og sliter saafundet i stykker, både materiell og åndelig. Denne kamp er av kommunismens (marxismens) ledere utnyttet til det ytterste for å splitte folket i to

liberal-kapitalistiske

(11)
to striderende leire, i en stadig bitrere kamp, som så etter Marx opsk
Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
skal murne ut i det vepnede opprør og borgerkrigen og etablering av
det kommunistiske diktatur.

Jeg har ment at alle byggende nasjonale krefter måtte settes inn for
å bryte denne ulykkelige utvikling, og at der må t t e kunne finnes
en annen løsning på den sociale urett (og den fant jeg altså senere
i Quislings første opprop i 1933). Helt klar over dybden og omfanget
av den kommunistiske underminering ble jeg dog som nevnt først etter
Quislings store tale i stortinget som forsvarsminister. Den av stor-
tinget nedsatte undersøkelseskomite måtte som vil erindres gi Q. rett
i hans anklager. Stortinget måtte selv med 2/3 flertall (ifl. stort.
dok.nr. 8-1932) slå fast at DNA og NKPs programmer var ^{landets} grunnlovs-
stridige, bl.a. fordi de forutsetter ~~Norges~~ oppgivelsen av Norges nasjonale
selvstendighet og innlemmelse i Sovjetforbundet, og med samme 2/3
flertall stemple en rekke av disse partiers ledere som landsforrædere
og høyforrædere, bl.a. to av dem som i 1935 ble ministre i arbeiderparti
regjeringen, Lie og Nygaardsvold, likesom denne dom også må regne fler-
tallet av de nåværende statsråder, så lenge disse to partier ikke tar
avstand fra sine prinsipielle programmer, hvilket jo intet tyder på.
Den bølge av bakvaskelse, løgn og sjofle besklæringer som ble øst ut
over Quisling under den første Quislingssak i 1932, og har fortsatt
senere, ^{hadde} har sitt utspring i Moskva, ~~delte~~ ^{delte} også i Hambros krets i
Høyre og viser at kommunistene (og jødene) betraktet ham som sin farlig-
ste motstander, fordi han sansynligvis er den mann utenfor Sovjet, som
har det grundigste kjennskap til bolsjevismens strategi, taktikk og
hensikter, og til "det russiske problem" overhodet. (Se vedl. utklipp).

Da Quislings "Opfordring til Nasjonal Samling" kom i 1933 meldte jeg
mig straks til aktiv tjeneste, og utviklingen har ikke sitt noen grunn
grunn til å legge arbeidet ned. Jeg forsto imidlertid etter hvert at
det ikke var nok bare å bekjempe denne lære ^{men} rent defensivt
som det ble gjort fra borgerlig hold, men at der måtte nye konstruktive
ideer til som anviser en radikal løsning av de samfunnsproblemer, og
den sociale uro, ~~xxxxxx~~ og nød, som alltid gir kommunistene næring
og vekst. Og det var den nasjonale sosialisme slik den er utformet
i NS program. Det måtte m.a.o. bli en i d e k a m p, ikke bare her i
Norge, men i verdensformat mellom to motsatte livsanskuelser og politiske
systemer: nasjonalsocialismen og bolsjevismen.

For å kunne ta kampen opp måtte jeg for mitt vedkommende ikke bare
studere propagandan fra kommunismens m o t s t a n d e r e, men også
dens ~~egne~~ skrifter og bøker, og dens praksis i USSR i beretningen
både for og mot systemet. (Jeg tror forøvrig meget vilde sett under-
ledes ut hvis mine landsmenn hadde studert nasjonalsocialismen med
sanne grundighet, ^{da} ~~da~~ ^{ville} ~~ville~~ ^{kan} ~~kan~~ ^{ikke} ~~ikke~~ ^{så} ~~så~~ ^{lett}
ha forvekslet typiske krigsforeteelser med nasjonalsocialismens
berende ideer, og kanskje lettere forstått at der under et blodig
militært oppgjør mellom verdensmakter - hvor mange egeninteresser gjør
sig gjeldende på b e g g e sider - i en sluttkamp som antar så for-
fødelige former og lidenskaper som i denne krigen, og særlig i dens
sluttfase, begies umenneskelige grusomheter som i og for seg ikke har
nøe å gjøre hverken med demokrati eller nasjonalsocialismen, men er
typiske krigsforeteelser.)

Vend.

Jødeproblemet. Etterhvert som jeg trengte inn i den kommunistisk-bolsjevikiske ideeverden, ble jeg også klar over at det ikke var ~~tilfeldig~~ at systemets store teoretiker og profet Karl Marx var jøde, men at hans ideer og tanker er gjennomsynet av jødens materialisme, og et middel for jødiske maktplaner. Videre at Marx' ideer ble forkynnet av et påfallende stort antall jødiske skribenter, og at et like forbausende stort antall ledende "arbeiderførere" i alle land var jøder, og således tilhører et folk som ellers er minimalt representert i bøndernes og arbeidernes egne rekker. Samt at de øverste ledere i den staten hvor dette systemet var satt ut i praksis, for 80-90-100 % vedkommende er jøder.

Dette forklarer også det som for mange synes uforklarlig, at den inte

~~Dette systemet - marxismen - hadde allerede i 1936 over 600 000 stemmer i Norge, hvorav bare et meget beskjeden prosent andel var stemmet i det i praksis. Ikke minst derfor har jeg betraktet det som et stort skritt mot framtidens demokratiske system.~~

4

... som avskaffer den private eiendomsrett. Men det vil jo i praksis
 ... og sinne folkets samlede eiendom overføres til staten, og når så jø-
 ... jødene sørger for å komme i statens ledelse, slik som i USSR.
 ... har de derved med tittelslag gjort seg til herskere over all kapital
 ... alle produksjonsmidler, alle naturrikdommer, dvs. ~~xxx~~ de får dis-
 ... disposisjonsretten over all eiendom. I realiteten blir altså jødene
 ... overensst. med den jødiske ønskedrømmer i det gamle testamente at
 ... alle jøder skulle bli herskere over alle mennesker. Men dette er
 ... Men ikke bare på det økonomiske og politiske område, men også
 ... i kulturlivet har Marx lært trent stadig dyper inn, Jødene er
 ... bærer av den materialistiske livsanskuelse (og den materialist
 ... etiske historieopfatning) og det kan ikke herske tvil om, hoss den
 ... ser har studert disse problemer, at det er jødiske intellektuelle
 ... som står bak den åndelige og moralske oppløsning som var kommet
 ... så langt i vårt land allerede før krigen, og heller ikke at denne
 ... storm på vårt folks kulturelle og etiske livsgrunnlag (som vi
 ... kaller kulturbolsjevismen, ~~er~~ organisert under jødene
 ... med centrum i den kommunistiske internasjonale i Moskva, som et
 ... ledd i den såkalte "seksual-revolusjon". Derfor bekjent vi i
 ... NS - og jeg personlig - også den tiltagende jødeinvasjon i vårt
 ... land, såvelsom den (strøm av jødisk infisert dekadanseliteatur
 ... som fløt inn over oss i stadig økende ~~strøm~~, sterkt ~~be-~~plettet
 ... av de hjemlige, og jødisk inspirerte (undskyld uttrykket!)
 ... "underlivsliteratur". Kampen mot smusslitteraturn var vi for-
 ... øvrig ikke alene om ~~ixx~~ den gangen, selv om det bare var vi i NS
 ... som påviste dens utspring og egentlige hensikt.

Nils Kjer var allerede i 20-årene oppmerksom på jødene for-
 ... giftende innflytelse og skrev bl.a. i sin bok "Siste Epistler" side
 ... "at under jødisk førerskap er også vårt kulturelle
 ... og åndelige liv forfuskert og forfalsket."

Ingen vil vel av den grunn gjøre ham ansvarlig for jødedeporrasjo-
 ... nere i Norge. Samme forfatter gjør også oppmerksom på at det er
 ... jødene som hersker i USSR og skriver side: ... og om

verdensrevolusjonen skriver han med visjonær klarhet:..... side?

I denne boken som jeg rent tilfeldig kom til å lese i fengslet
 ... konstaterer bare Nils Kjer disse kjendsgjøringene, som jeg bl.a. i
 ... min bok "Jødene krig" dokumenterer.

Gjennom all tid, fra oldtiden til våre dager, har det vært folk,
 ... og mange av historiens mest framtrædende personligheter som har
 ... advart mot jødene, og jødene demoraliserende innflytelse på livs-
 ... holdringen i de land de slipper inn i. Og det har ikke vært
 ... "landsvikere" men store nasjonale personligheter, som Seneca,

Venst

Tacitus, Voltaire, Fichte, Dostojevskij og mange fremtredende evangeliske og katolske geistlige. Ikke minst Kristus selv og Martin Luther har brukt sterke ord om jødene, de fleste av dem langt sterkere uttrykk enn jeg noensinne har brukt. (Se citatsamling Jødernes krig.)

Den nøye sammenheng mellom jødedom og kommunisme er således forklaringen på den antikommunistiske opplysningsvirksomhet, som ble mit spesialfelt, nødvendigvis måtte komme til også å omfatte det internasjonale jødeproblem, slik som skjedd i ovennevnte bok. Første opplag av denne kom i 1937 med titelen "Jødeproblemet og dets løsning" under pseudonymet Irene Sverd. Flere nye opplag kom etter hvert, senest i 1941 med titelen "Jødernes krig" og under mitt eget navn. x)

Den praktiske løsning av problemet som jeg anbefaler uforandret i første som siste opplag, og som forøvrig er den samme

- x) Kildematerialet såvel til denne boken, som i mitt arbeid ellers, har ikke vært ensidig tysk, men bl.a. også engelsk, amerikansk, spansk, svensk, finsk, baltisk schweizisk (fra Institute contre le 3. Internationale i Genf). - foruten allt norsk materiale som jeg har samlet selv, - og naturligvis sovjetpropaganda-skrifter.

er den samme som Quisling og NS har hevdet - er en substansiell utflytning av jøder til et eget landområde, stort nok til å romme alle jøder, før krigen anslått til ca. 15 mill. troesjøder og det samme antall "frafallne" - iallt ca. 30 millioner, hvilke selvfølgelig naturlig kan få plass i Palæstina, bortsett fra fiendskapet med arabere. En slik løsning som uten tvil har de fleste menneskers sympati har jeg alltid gått inn for, trass i at jødene selv i k k e ønsker den, da de foretrekker å flakke om fra land til land. Det gir ubegrensede muligheter for spekulasjon og profitt og fritar for alle de plikter som (ikke minst i krigstider) ellers følger med å bygge op og forsvare en nasjonal stat. Som nordmann har jeg imidlertid ment, både å ha rett ~~til~~ og plikt til, å la hensynet til v å r t folk gå foran jødenes og "antisemitisme" er således ikke raschhat, men selvforsvar.

Jødeproblemet har eksistert, og er dukket opigjen i mere eller mindre lidenskapelige former i generasjon etter generasjon, og vil vel bli å gjøre det så lenge jødene fortsetter sin omflakkende tilværelse, istedetfor som andre civiliserte folkeslag å ta på sig det ansvar å bygge op en egen stat.

Som aktivt medlem av NS har jeg da i disse årne i avisartikler, bøker, brosjyrer, foredrag osv, advart mit eget folk mot en truende fare og pekt på de utveier som etter min oppfatning har kunnet føre til den eneste redning. Der er selvfølgelig de som mener at der ikke eksisterer, eller har eksistert noen slik fare, og der kan kanskje være enkelte meninger om løsningen av slike problemer, men en ting skulle synes klart, at det ikke kan være STRAFFBART å henlede oppmerksomheten på visse sanfundsproblemer og gjøre sig til talsmann for en løsning av dem. Det er vel tvertimot et av demokratiets bærende prinsipper. (Se Grunnlovens prær..... "Bladet").

Min virksomhet under okkupasjonen er således en fortsettelse av den linje jeg fulgte i mitt arbeide f ø r 9 april, og har også etter den tid utelukkende hat til hensik å åpne øynene for en fare som truar v å r t folks eksistens, både politisk og moralsk, i k k e å tjene tyske interesser annet enn i den utstrekning disse er fallt sammen med norske interesser, altså i dette tilfelle der felles kamp mot bolsjevismen og jødedommen. Hva den POSITIVE side av problemene angår - den nasjonalsocialistiske oppbygging - på en n o r s k løsning av disse, overensstemmende med norsk mentalitet (også hva propaganda angår) at je vel tør sies å ha vært systematisk "kallt gestellt" under hele okkupasjonen. Jeg har overhodet ikke samarbeidet med tyskerne i RK (eller forøvrig), og har heller ikke hat uanskapelig omgang med tyskere (bortsett fra noen ytterst få skiløpere som iblant stakk innom på Lillevann). (Dette må dog ikke opfattes som roen kritikk av dem i NS som sat i slike stillinger at det var

og sto helt fritt uten representative plikter eller andre forpliktels

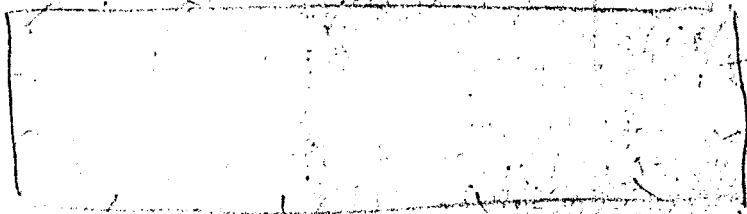
Vårt ønske og vårt håp i NS - og altså også mitt - var at Europa skulde stått samlet mot faren fra øst. Og der var neppe noe høyere ønske innen NS, og hoss Quisling selv, enn at i første rekke England og Tyskland, som de to største germanske nasjoner skulde stått sammen i det verdensoppgjør som nærmet sig. (Utføret i f.eks. Quislings "Opfordring til Stornordisk Samband" i juni 1936 og hans appell til statsminister Chamberlain i sept. 1939, i bøkene Quisling har satt I og II bind). I stedet gikk Britannia sammen med sovjetrussene og vi i midte-se hen til Tyskland som det eneste bolverk mot øst - og nasjonalsocialismen, med sine dyptgående og sociale reformer, som den eneste rotvekt og redning for Europa + og Norge. Den næraste framtid vil formentlig gjøre det klart om vi har tatt feil i denne antagelse. I øyeblikket tør en vel konstatere at demokratiet står nokkså raktesløst overfor de kaotiske tilstander i Europa og Stalins stadig økende krav, og at borgerkrigen er på terskelen i en rekke land, og klassekampen i full gang i England og Amerika, med omfattende streikeaksjoner; etter den klassiske opskrift Betegnende for situasjonen er f.eks. citatet på neste side fra Morgenbladet 27 sept. som gjengir en uttalelse fra det engelske regjeringsorgan Daily Herald.

Foreløpig må en fastslå at det sovjetrussiske kjeperike som allerede før krigen omfattet en sjettedel av allt land i verden, og hvis grenser dengang gikk fra Kolahalvøya og temmelig rett syðover lands den daværende finske, baltiske, polske og rumenske østgrense - nå har fått fast fot i Finland, Balticum (som allerede er innlemmet i De forenede sovjetrepublikker) Polen, Romania, Bulgaria, Østerrike, Ungarn, Tsjekkoslovakiet (Karpát-Ukráina) og i Tysland helt til Berlin, og i syd nesten til Rhinen, - og at Moskva har satt inn kommunistiske lydregjeringer i en rekke av disse land, og i Jugoslavia støtter den røde Tito-regjering (mot den av England og USA støttede nasjonale fløy) - og at Moskva strekker sine armer ut etter Dardanellene, Suez, de italienske kolonier i Afrika og japanske områder i Asia, - og at en må regne med at dette bare er begynnelsen.

Allerede i 1929 konstaterte Quisling (i Russland og Vi) at bolsjevisismen hadde alliert sig med den gamle zar-russiske imperialisme, og droøren om en eur-asiatiske kontinentalmakt fra Stillehavet til Atlanteren. I den senere tid har man også kunnet konstatere alværlige advarsler i eng. og an. aviser. Bl.a. citerte Johan(?) Hambro i en art i Nrgbl. for en tid siden en av de største an. aviser, som pekte på faren fra et "eur-asiatisk kjeperike" som var under utvikling, likesom Londonkonferansen avslørte uoverstigelige prinsipielle motsetn. forhold

Det er også betegnende at den eng. minister Bevin for en tid siden forklarte at Moskva skulde "legge kortene på bordet" vedr. Baltikum og truende sa "at atombomben var de engelsktalende nasjoners nye våpen."

Det gjelder altså alltsammen den truende fare som ~~akk~~ jeg personlig, og NS i sin alminnelighet har advart mot siden 1933, og som Quilpin i særdeleshet uten omhør har advart mot siden sin hjemkomst fra Sovjet i 1929. Hvordan skal det bli mulig å motstå presset fra de asiatiske millionarmeer etter at Tyskland ligger i grus, og bolsjevisismen allerede står i hjertet av Europa? Vi har ingen garanti for at USA (der forøvrig likesom England representerer et utenomeuropæisk imperium) vil gå til en ny krig for å redde det synkende europeiske kontinent. Og vil de to typiske sjømakter, USA og BI, kunne m a k t e dette uten Tysklands hjelp? Tyskland har fremdeles millioner av trenede soldater i behold, som sikkert med begeistring vilde delta i et kors-tog mot bolsjevisismen.

Vend!

itat, side 6b):

Daily Herald.

"Den enighet man oppnådde under krigen: later til å ha blitt urøde. Det ser ut til at bare trusselen om ødeleggelse binner nasjonene sammen. På den måten kan det hende at vi snart kommer til å sørge over den bortgængne Hitler som den eneste som kunde bygge op den allierte enighet."

Churchills anstrenninger for å danne en "vestblokk" går i seg selv nettopp og ingen har forøvrig fordømt det bolsj. systemet med styrkere og ledere Churchill selv (citater kan sikkert skaffes). Han uttalte også, t.o.m. at det er allitalliansen med Sovjet at han ikke tok i seg et ord av hva han hadde sagt om dette djvelske system. Fra høyeste hold i England, i selve Underhuset er uttalt at det er jødene som står bak bolsjevismen i Russland og hele den komm.verdensbevegelse. (Se Jødernes krig). Den antimarx. norske pressen var heller ikke mild i sin dømme over dette systemet før valget i 1936, og det samme gjelder pårktisk talt hele den norske pressen (undtatt komm.) etter Sovjets overfall på Finland i 1939. Til og med "Landsorganisasjonens Medlemsblad" (såvidt jeg husker febr.1940) facsimile mitt kontor) - skriver at det ikke lenger bare gjallt vår nasjonale selvstendighet, men

"og vårt folk skulde bli deportert til det innre av Sovjet, mens gule skjjevdyede mongoler skulde strømme inn og overta vårt fedreland.

(hvilket jo i stor utstrekning allerede er skjedd i Balticum og andre deler av det sovjetbesatte Osteuropa.) *Når holdningene ble for kommunistiske er det allerede i dag, er det allerede i dag.*

Denne idekamp ble ikke avsluttet med krigens utbrudd, heller ikke med dens ophør. Militaralliansen mellom vestraktene og sovjetstiltet nokk for en tid idekampen i bakgrunnen, men med det tyske sammenbrudd blusser den opp igjen med eksplosiv kraft over hele verden og truer allerede med en ny og forferdelig krig, og det som er enda verre med blodige ombyrdeskriger i hele Europa (verdensrevolusjonen).

Valgets resultat bekrefter det samme, også de sosialiseringssplaner som DNA har forkynnt, og som bare er begynnelsen til den totale statsdrift.

Sandt ja forstår har vi idag tatt oss til å tenke på det som er den eneste måten, men det heldige russiske krigs med alle de andre krigene som har vært.

oo

Når NS i 1944 gikk til opprettelse av Antikomunistisk Institut (AKI)

hvor jeg ble leder var det således en helt naturlig utvikling av den antimarxistiske linje bevegelsen hadde holdt helt fra starten, og den har som det allerede fremgår

I den amerikanske sonen i Tyskland har der allerede lenge -etter hva hjemvendte nordmenn forteller- vært vervet tyskere på frivillig basis til den ar. arseen, med et forestående oppgjør med sovjet for øyet. Avskjedigelsen av general Patton i den eng. sonen for "tyskvendlichkeit" beker i samme retning. I allefall vil, med eller uten Tyskland, en nye krig mellom vestraktene og sovjet (ja bare muligheten for en slik krig) - med ett slag forandre hele stillingen herhjemme. For hva blir så tilbake av "landsvikeriet" om det vi i NS har kjempet for i alle åren: en samlings av europeiske (og andre europeiske) folk mot trusselen fra Asia skulde bli virkelighet? Derfor er det også så skjebnesvangert med fullbyrdelse av dødsdommer, fordi de i motsetning til de andre er uoprettelige.

Etter min opfatning skulde der ~~ikke~~ på det ~~skulle~~ punkt være meget som tyder på at Quislings og NS advarsler og holdning har vært berettiget, ja så meget at det allerede på det nevarende tidspunkt skulde være tilstrekkelig til å ta landsviker-problemet opp igjen til hele fornyet prøvelse.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

propaganda av ovenstående i og for sig intet å gjøre med den tyske okkupasjon, Institutet som forøvrig bare var ved en meget beskjeden begjærning, hadde som oppgave å samle materiale om den kommunistiske verdensbevegelse, og spre opplysning på grunnlag av det. Materiale ble som allerede nevnt samlet fra flest mulige land, selv om de fleste forbindelser var ~~stoppet~~ stoppet under krigen. AKI hadde ingen utøvende myndighet og personlig hadde jeg intet å gjøre ^{hverken} med norske eller tyske myndigheters kamp mot kommunistene på heimefronten heller ikke med de tiltak som ble satt iverk overfor jødene (og fri-mureriet) her i landet.

Hva min sak angår mener jeg følgende må være av vesentlig, om ikke ^{av} avgjørende betydning, både når det gjelder anklagen for "landsvik" og som leder for AKI:

1. motivet for mine handlinger
2. de midler jeg har brukt
3. de følger min virksomhet kan ha hatt.

I særlig grad må det være av betydning for en evt. straffe-utmåling, mens selve skyldspørsmålet i alle tilfeller, hva gjelder landsvik, dertil hviler på en lov hvis juridiske grunnlag, såvidt jeg har forstått, er sterkt omstridt ^{selv} blant jurister, samt idet som det enda står tilbake å se den folkerettslige prøvelse av hvem som egentlig var fienden 9 april 1940, og resultatet av den i senere utsatte granskningskommisjon. Vi hevder som De vet, at det var HITLER som brøt vår nøytralitet ved mineutleggingen om aften 7 april og at tyskerne kom her med folkeretten i sin hånd. Deretter så en ennå lenger tilbake for å finne dem som hadde egentlige skyldige i forsvarsødeleggelsen før krigen, og at landet lå fullstendig åpent i en så kritisk tid som begynnelsen av april 1940, minner ikke lagt ut, befestninger ikke bemannet, og ^{passert} ikke mobilisert osv. Resultatet av disse undersøkelser kan jo fullstendig forandre stillingen for alle oss som er anklaget for "landsvik" og "samarbeide med fienden". En kan jo resikere at saatlige dommer må taes opp til revisjon (og det vil være særlig skjebnesvangert der det gjelder fullbyrdede dødsdommer) og kanskje også få alvorlige konsekvenser for dem som har avsagt dommene)

Hva motivet angår for mitt vedkommende viser det ovenfor fremholdte at jeg har anset det som en plikt å advare vårt folk mot en truende fare, og at jeg har anset denne fare for så overhengende at jeg som medlem av NS i hele 12 år, siden 1933, har arbeidet uten opphør for denne sak, praktisk talt uten ~~ferier~~ og normal fritid og uten løn (bortset fra relativt beskjedne red.honorarer fra foren i de senere år) - uten privilegier av noen art, såvel før som etter 9 april. Da jeg anså den tyske propaganda i Norge som feil-

feilaktig har jeg undgått ~~samarbeide med~~ samarbeide med tyskerne i 1944.

Denne holdning var forøvrig gjensidig, for såvidt som herrere i RK Presse- og Propagandaavd. på sin side anså det under sin vendighet å samarbeide med en representant for det såkalte svake kjøp på det politiske område.

Det er selvsagt at en ikke offerer så mange år av sitt liv i uopphørlig krig og utaknemlig slit for å skade sitt eget fedreland, ennå mindre i et tilfelle som mitt, hvor utsikten til at fortsatt tysk herredømme her i landet måtte være, ikke alene blottet for enhver ~~mulighet~~ til "belønning", men med tyskernes syn på kvinnens ~~stilling~~ måtte ^{det} føre til nøyaktig det motsatte. Det er jo en kjent sak at den tyske nasjonalsocialisme satte kvinnen helt utenfor politisk virksomhet, mens NS i sitt program setter "yrkesmessig, rettslig og politiske likestilling" mellom mann og kvinne. En bestemmelse som forøvrig ble satt helt ut av funksjon i tyskerens tid. Ingen NS kvinne hadde i krigsårene noen organisatorisk innflytelse på de retningslinjer som ble fulgt, og kan derfor heller ikke gjøres ansvarlig herfor (muligens undtatt landslederen for NSK (kvinnerorg.) og selv det er tvilsomt, da hun først kom inn i Rikslødsalen i 1944.)

Jeg har f.eks. ansett det som ett av de største mål for kvinnene i Norge å få et eget HUSYRKEDEPARTEMENT, ledet av kvinner og omfattende alle de viktige sociale og kulturelle områder som angår barn og ungdom. Dette var Quisling fullt innforstått med, og det vilde sannsynligvis blitt virkelighet allerede under krigen, men tyskerne satte sig imot det, formentlig av hensyn til de konsekvenser det kunne få for kvinnens stilling i Tyskland. Vi måtte således bare i det stille drøfte enkelte forberedende planer, og ellers sette vårt håp til et slikt departement når krigen var slutt og tyskerne ute av landet.

Dette nevner jeg bare for å vise at vi, såvel som de andre, bare ventet på den tiden da vi igjen kunde være oss selv og uafhængige av de tyske myndigheter.

x) At jeg fikk tilsendt det art.stoff som vanligvis gikk ut fra RK til aviser og pressebyråer og selvsagt ikke noe "samarbeide" så meget mere som det sto mig helt fritt å bruke det eller å la være. Forøvrig har jeg enda til gode å bruke en ferdiglaget artikkel fra tysk hold.

... skulle gjøres det best mulig ut av den situasjon som forelå i Norge

For NS - og jeg personlig - trass i de store motsetningsforhold til RK, har stått ved Tysklands side i dette verdensoppgjør er det således for å si betraktet det tyske overformynderi som forbigående, at bare en tysk seier, og en nasjonalsocialistisk nyordning, kunde redde Europa - og Norge, fra undergang i kaos og bolsjevisme. På samme måten som de andre - uten tanke på landsforræderi, har stått på de alliertes side i den tro at en nedkjempelse av det nasjonalsocialistiske Tyskland var det eneste som kunde gi vårt land selvstendigheten tilbake, og at en alliert okkupasjon vilde være av forbigående natur, (Den militære avgjørelse som allerede foreligger har imidlertid, etter min oppfatning ikke avgjort spørsmålet om Europas - og Norges - framtid. Den avhenger av hvem som vinner freden, eller utfallet av en ny krig.)
(og for hvilket system freden vinnes.)

Grunnlovens (straffelovens?) bestemmelser om landsforræderi sier, såvidt jeg husker at : landsforræder er den som samarbeider med en fremmed stat, eller Landets fiender i den hensikt å bringe Norge eller deler av det, under fremmedherredømme. Og det er den eneste definisjon av landsforræderi som jeg har kjendt. Den såkaltte landsvikei lov kom først til mit kjennskap etter arrestasjonen, og forøvrig kjenner jeg den bare av omtale. - Etter min oppfatning skulde der være tre slags landsforræder som kunde ha aktualitet:

1. De som måtte ha samarbeidet med tyskerne i den hensikt å gjøre Norge til en del av det stortyske rike; ~~og~~ ~~den~~ ~~det~~ ~~overordnet~~ ~~var~~ ~~det~~ ~~noen~~ ~~van~~ ~~der~~ ~~de~~ ~~yt~~ ~~ter~~ ~~st~~ ~~få~~ ~~und~~ ~~tø~~ ~~l~~ ~~se~~ ~~r~~, som ikke engang åpent turde vekjenne sig det og som alle hederlige NS folk - ikke minst Quisling selv - så på som landsforrædere. (og for enkeltes vedkommende også ble behandlet deretter.)
2. De jøssinger som måtte ha samarbeidet med Vestmaktene med ønske om at Norge skulde bli en engelsk eller amerikansk dominion og innlemmes i et av disse imperier
3. Kommunistene som samarbeider med Sovjet for å gjøre Norge til en sovjetrepublikk under Moskva.

I denne forbindelse vil jeg minne om at DGA og NKP's programmer under Quisling-saken i 1932 av det norske storting, med 2/3 flertall ble stemplet som grunnlovstridige og landsforræderske, uten at dette fikk noen konsekvenser for medlemsmassen, ikke en gang for lederne, men at partiene fortsatte sin virksomhet uforandret. NS program derimot er et lovlig program og medlemskap (samarbeide med NS og tyskerne?) ble anbefalt ~~e~~ ~~t~~ ~~t~~ ~~e~~ r okkupasjonen såvidt jeg husker både av Paal Bør, biskop Berggrav og en rekke av landets største organisasjoner, mens loven om straff for NS medlemskap er utferdiget i London og har ~~v~~ ~~a~~ ~~r~~ ~~t~~ ~~m~~ ~~i~~ ~~g~~, såvel som de ^{ov} ~~ø~~ ~~v~~ ~~r~~ ~~i~~ ~~g~~ ~~e~~ medlemmer ukjendt.

Det var interesse lest om Dagbladets besøk på "Bredtveit", intervjuet med frk. Parm og solskinsberetningen om det. Personlig vet jeg ikke hvem innsettningen av omtalte artikkel er, men som fange fra Februar - mai 1945, mener jeg til alt dette, og kan bekrefte at beskyldningene mot "Bredtveit" er sannferdige og helt berettigede.

Det er på tide at offentligheten får vite, hvad som skjedde med "landssvikerne" bak fengslets murer idag, så dere ikke en vakker dag kommer til for brystet og sier: "At det var slik ante vi ikke". Dere må ikke glemme, at på samme måte som "landssvikerne" idag blir gjort ansvarlig for bl.a. det som skjedde i konsentrasjonsleirene i Tyskland, er dere ansvarlige for hva som skjer i fengslene i Norge idag. Snakk ikke om Ravensbrück og Buchenwald, så lange det finnes tilintetgjørelsesleir i Norge ikke mere enn 10 minutter med buss fra Oslo.

Systematisk blir de ødelagt de kvinner som kommer der uten eller slit. Først å fremst er det om å gjøre å få dem så sløve at de ikke lenger skjeller mellom godt og ondt. Og det blir gjort ved regelmessig og endelig terror time for time. Ved hjelp av et eller annet slags svineri i maten, sølvetar eller hva det nu er, mister man menustrasjonen. Man blåser opp, og ser "godt ut". At fangene er brune på denne tiden av året, all den tid solen som også skinaer på "landssvikerne" på "Bredtveit" i den snau lufttette de har.

M.h.t. "patenten" går jeg ut fra at frk. Parm viste den frem med en stolthet som hun viste frem kirken og vevstuen. Og da har vel journalisten med sine egne kunnet overbevise sig om enten cellen var lys eller mørk. Patenten var ialfall flittig i bruk i min fangetid, og et yndet middel til å true fangenene med.

Vedkommende unge pike, som frk. Parm omtaler som "negativ" er ett av de mange ofre fra "Bredtveit". Var hun "negativ" på det tidspunkt, da hun ble dømt til 20 års fengsel og sperret inne, er utrolig utvilsomt i sin full rett, når de nu betrakter Norge som et bøddel-land og i "rettsstaten Norge finnes ikke lenger hverken lov eller rett". Ja, stikkers "negative" - det stemmer det, at hun knuste ruter, men hun knuste ikke ruter o.g.a. ett fengselskort fra eller til "Bredtveit", men hun gråt fordi fengselsleiligheten ble nektet henne, og da fundt en av vaktterskauen (nettbevakt) anledningen ble til sjalalig å terrorisere hende, inntil det brast. Hun ble båret til porten under føyktelige skrik, som lyktes over hele fengselsbygningen. Hun var der ca. 1 uke. Da kunne hun ikke sette ben under sig, men ble båret til et og satt på enocelle. Ingen skulle selvfølgelig vite hva som var blitt gjort med hende. Allikevel fikk hun smuglet ut den beskjed at frk. Fayling (torturisten på "Bredtveit" Avskriverens bemerkning) hadde kommet med i en buss.

til hende, satt sin brystet hennes og lugget og slått. Hendes videre øyeblikke var at etter at hendes mor, søster og bror var blitt nektet å se og snakke med hende, bet hun over begge pulsårer. De fant hende i en blodpøl, og de førte hende igjen til patenten for å gjemme hende. I et lyst øieblikk hørte fangen den ene si til den annen: "Hun må på sykehus, men vi kan ikke la den hente hende her". Hun kom også bort, og dermed trodde de andre fangene, at nu kom hun ikke mere tilbake. Men, nei takk. 3 dage senere befandt hun sig igjen på "Bredtveit" med gipsede håndledd og vakt dag og natt. Den første søndagen hun satt i patenten viste vi hende vår deltagelse ved ikke å synge i kirken ved gudstjenesten. Fængselspresten vendte sig om ved alterringen og utbrøt: "Dette var dårlig gjort av en så stor forsamling". Men vi var ikke opplagt til å synge salmer og lovsanger når vi visste at en av våre ulykkelige medfanger satt i mørkecelle under kirkegulvet. En mørkecelle hvor det ikke finnes så meget som en stol å sitte på.

At kosten på "Bredtveit" er mangelfull er noe alle har fått føle som har vært der. Den er kemisk ren for o vitaminer. Har man levet på den i 3 måneder uten å få noe ekstra, har man pådradd sig mén for lange tider fremover. Riktignok får man motta ovomaltine, sanasol og vitaminpreparater, (ikke i sommermånedene, ordre av fængselslege Dr. Rasmussen, Augusta, på trods av fængselsstyrets ordre. I andre fængsler får man hele året rundt. Avskriverens bem) men det er kostbare saker som "landssvikere" og deres pårørende ikke har anledning til å kjøpe. De er jo fratatt hus og hjem og arbeide og har ikke penger til salt i maten, langt mindre til sanasol. At frk. Farn "spiser" fængselskost er jeg dypt overbevist om, men jeg er ennå mere overbevist om at hun spiser mye godt ved siden av den for å opprettholde liv og helse.

At frk. Farn ikke har kjenskap til at det er kreftsyke på "Bredtveit" forbauser mig. Henviser til avdeling C, celle nr. 8. Der satt i min fængsel (dårlig kreftsyk, sammen med en med hyppige hysteriske anfall, og P.G.). "Bredtveit" oppholdet helt sjelelig nedbrutt.

Den 20. mars i år (1947) lot man den kl. gangs fødende ligge å føde uten lege og jordmor. Hendes tidligere husmor ba om å få snakke med iken. Vill si hende at hvis hun hadde det vanskelig skulde hun få komme til hende med barnet, men det ble nektet.

Den 19. juni i år (1947) ble det satt inn en tuberkuløs på avdeling C, celle nr. 9, sammen med 9 andre. Kommet inn på cellen fortalte hun de andre som den ansvarsbeviste hun var, at hun var tuberkuløs. Neste morgen kom sykepleiersken, ropte hende ut på gangen og ba hende ikke fortelle de andre om sin sykdom!

Marry Solberg kom inn med legcattest på at hun hadde kjertler på lunge- ne. Bätte få en tørr celle og mye luft, minst 2 timer om dagen. Den "tørre" cellen fikk hun i kjelleren sammen med 14 stykker. Det var rått og kaldt der, og vannet randt av vegger og tak. Klokken 8 om morgenen ble hun sendt ut for

lufta i sprengkula n i vinter. Hun fikk da som sagt sin 2. til 3. luft, om det var om morgenen i stummende mørke og bitende kulde.

Fru Setsås på avd. A hadde 3 legeattester på at hun ikke tålte fengsel. Men i fengsel skulle og måtte hun. Inne stengt på en celle satt hun i åttitall år. Like inn i døden ble lagt i en bil og sendt avgårde til sykehus - og døde på veien dit.

En av mine cellekamerater, Hilde Svendsen, ba om å få slippe trebånnene, fordi hun ikke tålte å gå med dem. Så falt hun i stentrappen og brakk armen. Det ble øieblikkelig gitt bekkjed til kontoret, at ulykken var hendt, men det tok over 3 timer før de behaget en av de høiedamer å se til fengen og sørge for å få hende til lege. Nu er hun kommet ut, arbeidsudyktig for lange tider. Fremover, takket være "Bredtveit" og trebånnene. Og som ett ledd i gjæreisningen er det vel meningen, at hun skal få sitt underhold av forsorgsvesenet.

Selv ba jeg også om å få bruke mine beksømstøvler, men nei. Jeg fikk utkjert et par trebåner, som ingen båner hadde, og som var så nedtrådt bak, at jeg ikke fikk dem til å henge på. Første dagen i luftegården, 13 skritt lang, 3 skritt bred, inne stengt 1 time i 20 graders kulde skadefrøse jeg begge ben. Senere trådte jeg ned mellemfoten og anklen og fikk dermed ødelagt foten for all fremtid. Forferdelig for mig som har mitt arbeide i sykepleien og har så god bruk for gode ben. Ødelegges skulle vi systematisk og hensynsløst. Kunde de ikke greie å knekke vår forstand eller få oss sløve, sørger de for at vi ødelegger armer og ben, men uten mén slipper de oss nødig ut igjen.

Vi satt 3 stykker på en bitteliten celle. Vi kunne bevege oss 3 skritt frem og 3 tilbake, og intet til siden. En av mine cellekamerater (Lil Brodtkorb) reiste sig opp for å bevege sig litt. Benene og leggene var tykke som bokker. Hun utbrøt: "Dette er ikke til å holde ut" og gikk de 3 skrittene frem. Celledøren går opp og inn kommer voktersken (frk. Klausen): "Hvis De ikke holder fred, kommer De i patenten".

At det er gjort forbrødringer på "Bredtveit" etter tyskerne tillater jeg mig å tvile på. Tvert imot. Riktignok er det blitt satt inn vinduer på brakke- overmalte - man får ikke lov å se ut. Frk. Karm truet med fra tekeratelen i kirken, at hvis ikke de malte vinduene ble holdt lukket, skulle straff bli tatt. Brakken er nemlig elektrisk oppvarmet.

Men en ~~ting~~ av de ting som jeg synes er det verste, er alle de gravide kvinner som frister en tilvarelse deroppe, som ikke kan beskrives. Sitte på stol i månedvis og ligge på en brisk med en tynn flismadrass under sig og en stenhård hodepute, for ikke å snakke om kostholdet. Jeg delte en tid celle med kore sammen med en gravid. Hun ble utskrevet i 8. måned og hadde da vært der i 90 dage. I begynnelsen satt hun i den bekjente rå og fuktige kjelleren, inntil hun fikk blødning og holdt på å abortere. Da ble hun flyttet opp på avd. A. Heldigvis gikk blødningen over, tilmot for at hun måtte stå opp og gå til kontoret til legen, istedenfor omvendt. Senere ble hun flyttet på avd. O, celle 9, hvor hun fikk litt mere bevegelse. Hun ba om å få sykemadrass, men det ble nektet. Jeg overlot hende min madrass. Da fikk hun iethvertfall 2 - og selv ga jeg mig ikke før jeg fikk ny. Vi beundret hende alle for hennes heldighet. Iherdig forsøkte hun å skule både sult og savn, men om aftenen når vi var gått til ro og lysene var slukket, lærte vi å græskvulte nysat inn brisken.

12. juli skriftlig beskjed at man fra 1ste juli hadde adgang å bestille aviser. Det vil si, selv kunde man ingen bestilling av midler man hadde eller av de 40 øres daglig lønntjeneste. Bare hvis man hadde noen ute som kunde betale og greie det. Først fra 1. okt. har det lyktes oss å få det forandret. Det blir beklaget at det er ordnet slik, mendasverre: Fengselsstyret er alltid de som lager slike lover. Direktøren og alle de andre arbeider sig nesten helseløst for oss, f.eks. at vi skulde ha fra 40 til 80 øre dagen Disse menn som hadde noe å si, de motsatte sig alle lettelsler for oss.

Vi fikk lufte to ganger hver søndag fra antagelig sept. - 1 time fra 4-5. To lørdage er det også forekommet fri og lufting fra klokken 4 til 5. Ellers arbeider de som ikke er i sangkoret til 1/2 6, også lørdagene. Fra 26.okt. ble dørene åpnet så en kan besøke hverandre etter aften i samme brakke. x) Det er en stor lettelse da vi var helt utslitte etter å ha sittet 3 på celle for knapt to, iethvertfall på brakke G. fra jan. 1947 til sept. 47., enkelte på brakke G. helt til okt. nov. Etter å ha spist måtte en legge sig hver aften kl.6, hvis de andre skulde være oppe. Man får sjelden velge cellekamerat, da må man bli sigarlig godt med vokterskene. Man visste aldrig om vedkommende en bodde sammen med kunde være syk for legeundersøkelse finner aldrig sted ved ankomsten, men ikke destomindre har det flere ganger forekommet at en fange har hevet sig til legen, for sår som er betennelse i blir de snart og de% har syfilis.

Ifjor vinter var jeg tilfeldigvis i vaskeriet en dag og opdaget til min forskrekkelse at ingen ulltepper etter løslatt fanger ble vasket. Bare luftet 1 a 2 døgn. Da skulde etter sigende alle eventuelle baciller være døde. Her er å bemerke at alle bruker ullteppene nermost kroppen om vinteren, grunnet dårlig madrass og trekk på cellen. En ba om å få snakke med frk. Parm og forela hende saken, hun sa ikke meget, men likte det ikke, og innrømmet dog det sunnheitsfarlige og ugle. En ba også presten Dalen om hjelp. Han vilde ikke tro det. Like destomindre fikk vaskeriet lov til å jone de fanger

x)altså ikke i fengselsbyggn.

at ulltepper~~ask~~ var forbutt igjen, bare lufting. At fangene må ligge i de samme ulltepper hele vinteren er all right, men at nye fanger skal tvinges til å legge sig i skitne ulltepper etter løslatte fanger er ufyselig. Grunnen er blant annet at såpebudsjettet overskrides + vanskelig med tørk. ~~Ekst~~

Et såpestykke har vi fått kjøpe i det senere hver 6te uke. Jeg forespurte om det ikke var mulig å få et hver 4de uke, men nei. Ved klage til Dalen ble det øyeblikkelig ordnet. Men vi må selv betale såpen. Innspektøren visste det ikke, og ikke fr. Farn. De trodde vi fikk den gratis.^{x)} Men enda ingen ordning.

x) Innkjøp har, den tiden denne ordning har vart, vært bestilt av kontoret, og betalingen ordnet derfra.

Rå havremelsgrøt og harsk har vi hat den meste tiden, 2-3 aftener i uken.. Klager, men ingen kan gjøre noe, for ingen har ansvar. Tilslutt ba en av fangene presten om hjelp også her, og da ble den iethvertfall kokt. Den grøt vi ikke spiser opp, får vi hver dag i uken i suppen, enten det skal forestille fiske- bønne-erter- eller "søt"suppe. Vi blir så trette av dette ensformige at vi kan snart ikke mere. De med lange straffer ønsker oss ofte døden, istedetfor Bredtveit. Silden ofte mørkebrun helt inn til benet, De siste måneder bedre, men den meste tid ikke menneskeføde. Kokt, fersk fisk, først gammel når den kommer, vertil dårlig renses, så kokt og innsatt i varmeskap i mange timer. Der blir den så tørket og så får vi den ofte uten sos. Kjøttkaker til søndag blir brunet og lagt i varmeskapet til neste dag. En mengde av dem er da ødelagt x) og vi får dem servert slik. Man har overallt inntrykk av ukyndig~~het~~ og likegyldig~~het~~ ledelse, og de stoler bare på at vi ingen beskyttelse har, og ingen kan tale vår sak. Hvis noen klager, er de tildels blitt straffet med lengere fengselsopphold (isolert) Liv Lø. Fru Flid. Søster Therese. Om Liv Lø vil tåle påkjeningen av det lange opphold alene, fordi hun har sagt sannheten, vil jo fremtiden vise, men det er vel lite trolig.

Oppvasken kan nesten ikke beskrives, bare oppleves. En gang kom en dame og så på oppvasken på avd. E. sammen med frk. Farn, Vedk. spurte om der ikke var børster til oppvasken. Frk. F. sa da at det skulde da skaffes. Etter 1/2 år kom de.

På brakke E har vært ca. 60 fanger. For oppvask av matstell brukes en alminnelig sinkbøtte til skyllevann og en liten bølje til vaskevann. Dette står på trallen som kjøper fra Isr til

til dør, Vannet kan være varmt, men like ofte lunkent. Tørres med håndklær som ikke blir byttet hver dag, bare hengt opp til tørk. Vannet blir byttet to ganger (til 60 fanger.) i løpet av en oppvask. Middagsoppvasken og døbatten satt ut sammen helt til dørene ble åpnet nu.

Vaktene prøver ved alle anledning og midler å sette fangene i dårlig lys. Alle blir mistenkt for å stjele og smugle. Eks. på ~~en~~ celle. Der var rassa og på cellen ble funnet 1 teskje kanel, i en pose, og beslaglagt som ulovlig vare. Kanelen var kommet fangen i hende i julepakken, og ble spart på. (Søster Marie foretok rassaen). Slike tilfeller er ikke noe sjeldent. Hvis intet resultat foreligger etter en rassa er det stor misnøye blant de nidkjære voktersker. Grunnen til det store nr. som blir gjort av den minste ting, er dels hevnaekt. (Fru Arnesen) x)

x) hvis mann ble skutt under krigen tildels redsel for at det skal bli slutt og innskrenkning av personale. 67 iallt for tiden, derav 16 menn som for det meste røyker, og tildels flørter med de kvinnelige voktersker. Alle som er lei av å gjøre noe har jo gode dager der. x)

z) eks. kan nevnes; der kom til fengslet en lastebil med 50 kilo såpedunker. ~~Såpedunkene hadde NikoLaysen på~~ De mannlige vakter hadde liten lyst til å lempe av de tunge såpedunkene, og tidl vaktmester Nikolaysen ringte ned fra kontoret til vaskeriet og ba bestyrerinnen om å sende opp noen fanger til dette arbeide, det vil si å lempe dunkene ned fra lasteplassen, bære dem over gårdsplassen til vaskeribua og løfte dem opp på hyllene. Den gang nektet imidlertid fangene å gjøre det, og de mannlige vakter var sure fordi de måtte ta jobben. Når poteten skal i kjelleren om høsten, kjører lastebilen bort til kjeller nedgangen, der blir sekkene - 50 kilos - lesset på ryggen av de kvinnelige fanger som ikke bare må bære de inn i potetkjelleren, men også lempe dem OPOVER ettersom potethaugen vokser.

Om frk. P. gir skriftlig beskjed om en ting, kan man risikere at betjeningen nekter å utføre ordren, hvis det er noe som kommer fangene til gode. (Fru Fjeldstad, fru Anstensen osv.) Brevet som frk. P. tillater en fange å få blir ofte fjernet av betjeningen. Tilslutt har hun nu forsegl brevene etter kontrollen. Der finnes dog dem som gjerne vis oss et litt venlig ansikt og si et venlig ord, men først etter å ha sett rundt alle hjørner om noen annen vakt så dem.

Siste påske satt vi igjen 5 helligdage uten lesestoff, med 1 times lufting, uten annen vvevsling enn gudstjenesten. Vi var 3 på cellen. En måtte da ligge. Vi ba om å bli to på cellen, men fikk til svar, at de besluttet, men Riksadv. og fengselstyret hadde bestemt det.

Allt dette i tillegg til fortvilelsen for våre små barns skjebne ute tar nu snart knekken på oss.

Flere ganger har hele foreninger vært oppe og sett på oss.

Da blir jo bare det beste vist frem. Avd. G. aldrig.

Midd og biller i fisk og bønner og havregryn er ingen sjeldenheter. Legespørsmålet er fortvilet.

Ingen som ikke må støttes ned på legekantoret blir godtatt som syk. Hvis legen gir ordre om prøver som skal taes, blir det svært ofte glemt. Spør da legen hvordan prøven var, ja sa var den fin, selv om det hele er glemt av søstrene. Skal man bli hørt må en slå sig rasende og forlange å få snakke med fengselsstyre, da gir de sig. ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~

En cellekamerat fikk medisin i mange måneder, uten å bli undersøkt om hun skulde ha den, og uten kontroll om hjerte tålte den, tilslutt fikk hun blødninger som varte i seks uker. Andre yngre, forsakte, blir liggende måneder uten tilsyn, og uten diett og melk, selv om blodprosenten er så lav, at leverdprøyter og annet må gies i all hast. Kvinner som har fått anemi og hjertefeil, tier og tåler, for de vet det nytter ikke. De er klar over at det gies ingen annen vei enn å gi sig over. (Fru Ragnhald Vold).

Fru
glei

u Fuglei

En ble til og med nektet drikkevann mere enn de vanlig to ganger trass i at hendes flaske bare tok 3/4 liter. Dette skal også brukes til tannpusst. Men desverre, sa voktersken, det sto i reglementet, så hun kunde intet gjøre. x)

x) En annen fange (fru/Østbye) fikk etterhvert total forstoppelse (et helt år) - da hun ikke kunde drikke surrogatkaffen til frokost ba hun om å få kokt vann til hver morgen. Det ble svart at det måtte gå gjennom legekantoret. Hun henvendte sig til legen for å få ordnet det, men det ble avslått.

En fange ba inspektøren om tillatelse til selv å kjøpe B. og C vitaminer for om mulig å få litt hurtigere forbrening i organismen. Frk. P. måtte ta avgjørelsen om dette. Resultatet ble at fangen skulde fremstilles for legen til undersøkelse om det manglet de stoffer, og skulde da enselig få dem av fengslet. Helt fra ivår tiltok vekten, opptil 1 kilo pr uke, uten at maten hadde skylde, da vedk. spiste svært lite. Vekten gikk opp fra 77 til 99 kilo. Bena var så hovne at det var store søkk, når man klente på dem. Hun hadde følelsen av at forbrenningen var så liten i kroppen at dette vilde ende galt, hvoretter hun skrev sig på til legeundersøkelse. Men resultatet er før fortalt, ingen undersøkelse, bare noen vilkårlige medisiner som prøve. Derfor vilde hun nødig bry legen mere, men prøve vitamin tabl. som hun med sikkerhet antok at maten ikke inneholdte.

Hadde hun bare hat noen som kunde sendt hende dette var allt vel og bra, men å kjøpe det selv tillater ikke fengselslyst. Hun hadde da valget enten å gi sig over og vite at hjertet kunne en vakker dag klikket, eller også prøve ennda en gang. Hun valgte det siste og opplevet at legen ble rasende og kastet hende ut, etter å ha fortalt hende at hun ikke feilte noe og ingen rett hadde til å beklage sig til inspektør eller direktør. Imidlertid skjønnte hun visst at hun var gått for langt og fangen ble kallt inn igjen, og skulde sendes til klinikken neste dag. (Rikshospitalets Poliklinikkå, kvinne avd.) Der ble de meget forbauset over de medisiner hun hadde brukt og neste dag ble de samme tabletter inndratt fra andre fanger, med begrunnelse av søster, at de var livsfarlige. Hun forlangte da hoss frk. aPam å få snakke med Fengselsstyret og forelegge allt i hendes nærvær. Hun svarte at hun trodde det ikke var tillatt, men hun kunde skrive og beklage sig til hende, så skulde hun spørre om det lot sig gjøre. Har imidlertid intet mere hørt om saken. En dag kom imidlertid en vokterske og ga hende B C vit. eske, med den begrunnelse at hun orket ikke å hende gå helt tilgrunne. Ja dette var et enkelt tilfelle, men her er mange, mange som blir ødelagt, kanskje for livet, for de orker ikke og tør ikke be om hjelp så lenge at det må gjøres noe.

Frk. Ase Gamborg Nilsen skulde vært til ny undersøkelse i august grunnet en ryggskade, men nei. Tilslutt ble hun så syk at blodprosenten var så lav at leversprøyter måtte til og ellers andre stoffer også. Men melk kunde ikke forskrives, det måtte en annen syk overlate hende sin flaske for at hun overhode skulde få litt næring. Deriaot ser vi at vokterskene ofte får kjøpe helmelk, når melkebilan kommer. Dette bemerket en fange engang til en vokterske og fikk det svar, at når ikke de mannlige vakter vil ha sin melk fikk de overta den.. De mannlige vakter, som aldrig tar et tungt løft, skulde vel heller ikke være berettiget til melk mere enn våre syke fanger.

Vi har ikke fått en dråpe helmelk siden begynnelsen + hele krigstiden før, altså 7 1/2 år. Det er ~~klisx~~ alle disse ting + bekymringen for våre barn og ellers slekt ute som (~~---~~fallt ut) gjør ett år til på denne måten ---- og sikkert kan fangelet forandre navn til: asyl.

Så er det redslen for rapprter. Eks. En vokterske, fru Klausen sa selv at det var ikke greit for den heller, for de hadde ordre fra kontoret at de skulde ha noe å si, om på fangene. Så blir det alltid fremholdt av personalet at fangene har så dårlig kameratskap. Det er helt feil. for vi deler hverandres sorger og gleder så godt vi kan. Eks. Maggi Andersen, skal alle være så slenne net. x)

x) fordi hun, i motsetning til de andre fanger er blitt tatt hensyn til fordi hun har vært så syk, og har fått endel ekstra, slik som fangene i andre fengsler får når de er syke, altså skulde de andre fanger være misunnelig.

Men aldrig får en vite navn på vedkommende; samme hven en spør. Men där blir aldrig nevnt alle de som nesten daglig har delt smør og annet av sin egen ~~XXXXXX~~ knappe rasjon med hende, som alltid kastet opp. Personlig har jeg ikke hørt noen som har misunnt hende eller vært sint på Maggi A. Men ofte er vi såret over slike alvårlige beskyldninger, som jeg tror kommer fra hendes syke sinn plus ivrig understøttelse av vokterskene, som det passer at vi skulde oppføre oss slik.

Men alltid når det er noe vi ber om, får vi den beskjed at fengslesstyre står imot allt som vi innen rimelighetens grense kunde ~~XXXX~~ be om, slik som i andre leirer. Vi har den følelsen at fengselsstyret er mest optatt med å lage forbud for oss. Vi som til fornylig ingenting hadde lov til, ikke et spill, ikke en kortstokk ikke et håndarbeide, ingenting til å avveksle tankene med. Finner man en lapp eller en fille som er brodert litt på, eller en nupperellskyttel (eller en heklenål) er det en stor forbrytelse. Endda den største prosent arbeider i arb.tiden med så stor iver, at man prøver ikke engang å klage. Men det viser vel alle inntektsposter på sydde, vevede og strikkede ting. En ting som ofte undret oss fanger er, at hvis Fengselstyret kommer uanmeldt, blir en masse søm gjemt bort, og fengselskjortene tatt frem. Er det inntekter som ikke styret skal vite om? Så vi blir stående i et slikt lys at vi gjør så meget mindre? Ofte har vi også harmes over alle UNNRA-kåpene som ble klippet opp til gulv-filleryer, mens mange av oss må slite vårt eget.

x) Men ikke bare gode varme kåper men også hele ull-gensere i massevis ble klippet opp til filleryer. Såvidt vites skulde UNNRA sendingen være til fangene? Betjeningen forsynte sig først ettertrykkelig, så ble en hel del klippet opp, og bare noen få, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ fanger ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ var så heldig å få en kåpe.

No 1
 Sidene 8-11
 er blitt berfede!
 Ola Hisvær
 1/8-1996

det er ikke noe å skryte av, bortsett fra den gamle alter-
 tavlen av Wærenskjold som står "lagret" bakerst i salen.
 Hadde frk. Færm hatt interesse av noe annet enn fine
 intervjuer kunne hun f.eks. ha latt en av fangene (der
 har vært, og er kanskje ^{forvidnes} mange med kunstneriske an-
 legg og utdannelse), dekorere de nakne "vakkre hvite
 murene" - men å la fangene få lov til en så "fri" virk-
 somhet ^W er nok utenkelig på Bredtveit. Der er fangene for
 å straffes, og ikke for moro skyld. Ellers har
 en vanskelig for å nyte "utsmykingen" i kirken, det
 hvitskulte gulvet (å skure i kirken får naturligvis
 fangene lov til, under strengt oppsyn) - å beundre de
 delikate filleryene (⁴⁰⁰⁰arbeide), det "primitivt skild-
 stiet," skjønne blomsterbuketter o.s.v. - jo da det
 kunne gå an alt sammen, hvis det å gå i kirken bare var
 en frivillig sak. Men spør De presten eller
 direktøren om det virkelig er KIRKETVANG på BF vil de
 sikkert smile overbærende og si: nei det er det ikke
 tale om.

Det er bare det, at hvis fangene ikke går i
 kirken, får de heller ikke komme ut og luftes. De må de
 sitte inn uten noen avveksling overhodet, hele
 den lange søndagen. x)

Men radioen da? vil De kanskje spørre.
 Har ikke fangene radio på Bredtveit? Jo da. En høyttaler
 i hver korridor. Det er bare det at den ikke er der for
 å brukes. Iblant settes den riktignok på ~~opp~~ til en halv-
 time ^{vid} under ettermiddagskonserten, men det kan gå dager
 og uker, ja til og med måneder da det ikke er en låt.
 Ellers skraper den så fryktelig at det mere er
 en lidelse enn en nytelse, den korte stulen det står på.
 Søndag ettermiddag er det forresten Hardingfale. Til
 hvilken av ovennevnte kategorier den hører - lidelsen
 eller nytelsen - overlates til den enkelte å avgjøre. Men
 stort sett bør det vel sies at den ikke er noe for tynne
 fangelsenerver.

Så det var radiounderholdningen.
 På Bredtveit er et deilig sted. ^{1/8}
 Når frk. Færm også sier at mønken på Bred-
 tveit er "deilig" må en ikke legge mere vekt på det enn
 det øvrige av hennes selvros. Jeg vet i allvertfall det,
 at som husmor og kvinne, ville jeg skamme meg over å ser-
 vere slik mat, selv til fanger, og det til så slutt tilbe-
 redt og trøstede på en slik måte.

Det er ikke for andel
 for direktøren
 for jule

Allt dette er ikke fortalt av annen grunn enn vi kanskje kunde klarlegge mange uklare ting på begge sider, og om mulig bli hørt i vårt nødtop om en smule forståelse av det ærede Fengselstyre. Er det meningen at vi skal gjøres til vrak alle, da vær så snild å la det skje hurtigere, det er mere humant og sparer tid. Vi er snart alle kommet så langt nu at vi ser mere en ven i døden enn i livet. Jeg er villig til å gjenta dette punkt for punkt i nærvese med personalet som her er nevnt.

Når jeg ikke finner å kunne undertegne dette med mitt navn, er det av grunner som De sikkert vil forstå. Det er ikke bare av hensyn til meg selv, men også av hensyn til nære pårørende som enda begynner seg på det sted hvor Farm - Feyling - Rasmussen kan nå dem med passende straffeforføyninger.

Alt hva jeg har skrevet her kan De imidlertid få bekreftet av tidligere BF-fanger, hvorav sikkert også andre har henvendt seg til Dem. Det er sikkert også blant betjeningen/ endel som ville kunne bekrefte dette, om De kunne komme i forbindelse med noen som ikke tilhører den fåtallige klikk om frk. Feyling. Frk. Farm har visstnok i n g e n personlige forsvarere på BF, hvor hun er like forhatt av betjening som av fangene. Frk. Feyling er heller ikke elsket, men har ^{skaffet} seg noen tilhengere delvis ved favorisering og delvis ved terror. Denne notoriske sadist har jo all mekt på BF.

Symon A. ...

* BORTSETT FRA NOEN FÅ "FAKTE" ~~...~~

19. januar 1947
A s k e r

9 nov. 1947

Professor H e i a z ,
Blomaneholm.

Jeg takker for Deres meddelelse i brev av 20 fm. og at frk. Solheim har fått plass på Psykiatriske i midten av denne måned, og forhøpentlig vil der ikke komme noe iveren.

Da jeg imidlertid er litt engstelig for de papirer De fikk utlåst i denne anledning vilde jeg være meget forsummet om jeg kunde få dem tilbake. Jeg vil i denne anledning tillate mig å komme innom en dag, om De da vilde være så venlig å la Deres frue få beskjed om den, i tilfelle De ikke selv skulde være tilstede. Jeg går ut fra at det ikke er noe iveren for at De kan få dem tilbake fra dr. Scharffenberg. Jeg har jo originalen selv, men den er nokkes utydelig, og dette er den eneste avskrift, så også av den grund vilde jeg gjerne ha dem tilbake.

Hva frk. Solheims framstilling angår er det vanskelig for oss som har vært på Bredtveit i lang tid å se på hendes uttalelser som meget sterkt overdrevne. For oss som har sett det som er foregått der i disse to årene fortøner det sig heller som det motsatte. Men det er det ikke så lett for utenforstående å forstå.

Jeg takker imidlertid for hva De har gjort i sakens anledning.

Arøiligst

20 okt 1947

Herr Professor H E I N Z

Bleibammola

Undskyld at jeg plager Dem igjen, herr professor, men jeg mener som De forstår den alvorligste angstelse for fuk.s. og er meget spent på en henvendelsen til dr. Sch. har hatt noe resultat. Jeg kan ikke forstå annet enn at det er alvorlige fare for hendes liv, selv om jeg vil finne det rimelig om De så på denne mulighet med skepsis, men isallsfall reduserer hver eneste dag chansen for å redde hendes forstand og muligheten for helbredelse, bortsett fra de kvaler hun lider hver time på dagen.

Når det i flere måneder, helt fra tidlig i sommer, ikke har vært mulig for hendes bror, med de gode forbindelser han har, å skaffe henne plass på nerveklinikk, kan jeg heller ikke finne annen forklaring på dette, enn at fengselslegen benytter sine, enda bedre forbindelser, til å hindre det.

Jeg er klar over at dette er to alvorlige anklager, ja så alvorlige som de overhodet kan bli, og jeg vil ikke fremkommet med den, allerminnst til Dem som en fremsed, hvis ikke situasjonen hadde vært så alvorlig. Og hvis dr. Sch. skal kunne utrette noe, må jo han også være klar over det samme, ^{sa} hvis man ikke bare risikerer at man henvender sig til fengselslegen og direktøren, og der blir avvist med det vanlige: at de gjør allt hva de kan, og så snart det over blir en ledig plass..... osv. Heller ikke kun jeg sette fram slike anklager, hvis jeg ikke kunde stole på Deres diskresjon, og gjennom Dem: dr. Sch.'s, like om jeg var ut fra et mitt navn er holdt utenfor overfor ham. (Dr. Sch. har et horn i siden til mig p.g.a. vår foretjellige oppfatning av jødesproblemet, så det kunde kanskje skade saken.)

Jeg har dårlig samvittighet for å plage Dem med ting som De i og for sig ikke har noe med, men det skyldes da som nevnt at jeg ble henvist til Dem av M.S. og jeg ikke så noen annen utvei, og at jeg også av Deres avisinnlegg forstod at De har reagert overfor visse foreteelser i behandlingen av de politiske fanger idag. Det var derfor meget vanlig av Dem,

og Deres frue, å vise interesse for saken, særlig når Deres
tid fra før var så knapp på grunn av den forestående reise.

Jeg håper ikke De aviler

og Deres frue, å vise interesse for saken, særlig når
Deres tid fra før var så knapp på grunn av den forestående
reise.

Jeg håper at jeg kan få en samtale med Dem i slutten
av uken for å få vite hvordan det ligger an, og jeg vil
da tillate mig enten å ringe Dem opp eller eventuelt
komme innom, om vi skulle reise forbi.

Arbeidsgutt

Imens går omskoleringen sin vante gang.- og vi lærer å sette pris på fordelene ved et r e t t f e r d i g ~~og~~ retts- og samfundssystem. Vi føler daglig den opdragende virkning av en human og høyt utviklet fengselspleie, hvor de menneskelige hensyn teller mere enn reglementet - vi lærer å verdsette fordelene med et moderne fengsel, førsteklasses sanitæranlegg, tidsmessig gymnastikk og idrettsanlegg, betryggende legetilsyn og en systematisk opplæring i samfunnsnyttige yrker, - det er jo gjerne slik at det man savner mest, forstår en å verdsette best. Vi er gla vi er kommet til et sted hvor man setter allt inn på å omskape kriminelle, arbeidssky individer til nyttige medlemmer av samfundet, ~~xxxxxxxkxxxogxxxaxndagxxxixvårxxxkodd~~

Etter måneder/^{og års} kristelige og opdragende skolering føler ^{gryende} ~~vi~~ vi hver enkelt hvordan djevelen langsom slipper sitt tak i oss, og vi forvandles til livsglade, ~~og~~ nyttige, og arbeidssomme mennesker, med/håp om å bli tatt opp i det høyt utviklede demokratiske norske folkesamfund - i ethvertfall på prøve.

Her på Bredtveit lærer vi å strikke, stoppe strømper, vaske, stryke, skure, bære ved og vann - og gies derved sjansen til å kunne forsørge oss selv en gang, og ikke ligge samfundet tilbyrde. Og er det noen som ikke lenger har noe hjem, ^{er} som ~~er~~ er ribbet og plyndret for allt (fedrelandet og gjemnefronten til gavn) - så står Frelsesarmeens soldater (de kvinnelige sådanne med lang erfaring fra slumkvarterene og jernbaneforvet) ferdig til å ta imot dig, ~~og~~ gi dig husrom i ett av sine mange hjem for fallne, for igjen å føre dig inn på den smale sti.

Når vi derfor idag - 31 januar 1946 - skuer inn i det nye året føler jeg trang til på alle BF-speideres vegne - å gi uttrykk for min dypfølte takk til alle dem som har sørget så godt for oss i det forgangne år, og som så gjerne vil sørge for oss i riktig mange år framover.

Heldigvis. For her vi det godt i alle måter. Ja, hva har ikke bare julen bragt oss av ~~gledarx~~ saker og ting. Julekvellen: årets store kvell: kjøttkaker, stuing, poteter og... ja... og ... ja så var det visst ikke flere retter. Men hva skulde vi også med det? Blev vi ikke mette? Desert hadde vi jo i julepakka, så vi sparte staten for det. Men så var det alltså et krus ~~med~~ k a f f e med... ja kaker hadde vi også selv, forhåpentlig.

Og lste dags frokost!... lyst fredsbrød og ostepålegg, ja tenke sig til et helt lite stykke ost, og det snøtt nokk t o de etter krigen! UNNRA over UNNRA!

Og selve julemiddagen? Kan noen glemme ~~xxxx~~ lste dags duftende suppe, nam, nam, deilig halm. Og så fikk vi endelig feire gjensynet med ~~xxxxxxxx~~Aksel og Dick i lapskausen - at kjøtte hadde en liten "tanke" ja, det var egentlig bare hyggelig, det minnet så om de kjære avdøde. De har delt med oss i godt og ondt, som oss innesperret bak piggråden og henvist til å spise samme mat som oss, og lapskaus hver evige søndag ... hvor vemodig at de selv skulde ende i lapskausen. Og så er det noen som ikke tror på sjelevandring.

2nen dags frokost var også uforglemmelig. blannt frokoster. Det var ikke mere enn rimelig at vi etter de to foregående dagers kulinarisk overdrivelser, fikk overliggende svart brød fra tysker-tiden både denne og de påfølgende dage, men heldigvis var det ekstra strengt rasjonert. Og pålegget - margarin og sukker - ~~xxxx~~ var jo kjendt og kjært.

Til julens store begivenheter hører også k a f f e n . Riktignok er det ikke lengere siden enn i påsken at vi fikk kaffe ~~xxxx~~ forrige gang, og det kan bli litt mye for den som ikke tåler sterk kaffe, ellers har vi jo ~~xxxxxxxxxxxx~~ deilig kaffeDUFT hver dag. Det er en stor ting, og den ødelegger ikke nattesøvnen. Ja julenatten var vel intet øye lukket

Ja, hver gledesstund på jord
betales må med sorg
ja hver en kaffetår vi fikk
med våkne netter - hjertepikk
og da'en derpå trøtt og slapp
og myke knær som melkepapp

Ellers er julen HJEMMETS fest og ingen skal få si at vi ikke har holdt oss innen fire vegger i julen, istedetfor å fly gatelangs og kikke etter gutta.

Men her på BF er det jo også godt og trygt å være. Ingen mor behøver å være redd for ~~xxxx~~ å sende sin unge datter til dette stedet. Her er hun i sikker varetekt.

Her behøver ingen å be:
Led oss ikke ut i fristelse
Ikke røy, ikke drann, ikke mann
ihvertfall bare litt dunn og vann
Men i fyren kank'e alle være
er alltfar farlig atmosfære
Ja selv Milla må holde sig på matta
og pent være inne om natta
Stakkars Milla.

Men utenfor gitteret vi skue kann
en rad av kjemper for folk og fedreland
det er gutta våre alle mann
som også liie må for verdens uforstand
og gjemnefrontens sprader kan gå hjem og legge sig
for gutta våre er no mer for dig og mig

Vend

Det nye året ringes inn
Vi følge må i tanke og i sinn
de tusener på tusener i alle land
der lik'som oss er lyst i bann
for oss selv, og for dem og for verden
vi ønske må en bedre kurs på ferden
at sannheten og fornuften må seire
og ~~at~~ vi neste gang et bedre år kan feire.

Jul 1946

En jævli jul oss atter forestaår
og verre, verre år for år
Og slummens søstre de stiger til oss ned
og taler så vakkert om JULEFRED
- MEN DET GJELLER IKKE OSS.

Og i kirken vi hører så fagre ord.
~~xx~~ det er broderkjærlichkeit og fagel på jord
og "øvrigheta" går omkring og si'r GLEDELIG JUL
og der tales om deilig mat og jule-sul
- MEN DET ER IKKE FOR OSS

Men takk at vi ikke hører til hine
for hvem hatet og hevnen, å pine
er en vesentlig del av julens gleder
og å tyne dem de har røvet all heder

En fangejul til - vel la gå
det kan vi vel også utstå
Men den TAPENDE parten er ikke oss
og med hevet hode vi byr dem tross.

Så derfor la oss ta det som kommer
de smuler som faller av til våre vommer
den å n d e l i g e føde vi må holde selv
pg gjøre det beste ut av vår julekvell

Et juletre i våre fangekott
har vi fått, kort og godt
og julepakken den dufter forjettende
Og tanken på julepost besettende

Kjøttkaker, kaffe og julegraut
er sjelden kost for fangenaut
og tilslutt kommer flaske med brom
men en skjefull inn på hvert rom

Glade jul, hellige jul
klokken 10 kryper fangene i skjul

Hva d e n n e julen angår
På det beste en håpe får
men for n e s t e jul jeg sende må
de beste ønsker som er å få

Imens vi fester så godt vi kan
og tenker minnst mulig på hjem og mann
Og ellers får vi sette nesen i ~~xxxxxx~~ være'
og håpe det snart må komme no bære.

Jul 1946

Jeg er så gla hver julekvell
Især med guffent fengselstell
mens presten taler forsonende ord
og jentene synger så vakkert i kor

Glade jul, hellige jul
"engelen" daler ned i skjul
Hit hun kommer med gnistrende hat
ISFRONTEN selv på en julenatt

Deilig er jorden
prektig er Guds himmel
men livet på BF fengsel
er et sjelelig stengsel
det hører den onde til
med sjelelig terror og spekesild
Hvor "Irma" oss intet bedre bød
enn åndelig voldtekt og svart gammel brød

Der står vi så i flokk og rad - forlatt
de vergeløse i den stille julenatt
Tanken streifer vel kanskje det forsoningens ord
som engang kom ned til vår arme jord.

Men trøst digda min tapre ven
og vit at all den smerte
som BF byr på om og om igjen
og all den sorg du føler i ditt hjerte
-at allt det hat som over verden flommer
er fødselsveer for en tid som kommer.

Til tante Klara. Julen 1946

Bikjer gæss og høns og katter
rundt dig til daglig i cella skratter
så mange slags dyr du h ø r e må
her kommer også noen dyr å s e litt på

Tasler og tusler det nede og oppe
veggelus - tusenben - loppe
en enslig elefant trompeterer iblannt
ikke til å tru -men det er ~~æ~~ saant.

Men en dag også d u har noe å by
du sitter på ett ben og si'r kykkeliky
under senga du ruller dig sammen - au - au
og kan'ke si annet enn - m j a u, m j a u, m j a u

Mens Solnja på skapet har satt sig opp
- hun er ape og lopper sin blodne kropp
i døra står Skjevesland på spranget
- d e t er jo i strig med REGLEMANDET.

Engledelig jul det tegner til, vi veit
og gjerne blir vi alle, det er greit
men n e stø jul vil vi ikke feire
som tukshuslemmer i landsvikleire
da skal du, å'n Hans, å'n Puck
spise grøt til en flaske med - klukk.

2b)

Øg kanskje ikke mere "nazi" tortur
med mørkecelle som ekstra straffetur
for det va'ke kristelig
ja , tenkt det trudde altså vi
at den slags pinsler var helt forbi ..
Barnetro - barnetro ----

Mel. Tenk når engang den tåke er forsvunnet..

Tenk når en gang den tåke er forsvunnet
som har ~~xxxkxxx~~ sig senket over landet ned
Og alle ser at det i falskhet bunnet
at vi får krig og ikke evig fre.

Tenk når en gang med utildekket øye
hver nordmann klart ser hva vi kjempet for
Forsent - det er et ord som volder møye
Forsent - det er som salt i åpent sår.

Tenk om en ~~gån~~ gang når allting er forsvunnet,
og skjebnens hjul har gått sin tunge gang
Og barbariets ville horder vunnet
og glemsel senkes over det som var

VI gjorde hva vi kunde for å hindre
en slik en skjebne for vårt eget ~~land~~ folk
FORRÆDERSTEMPLET - det ble intet minne
en fredløs flokk i eget fedreland

Tenk om en gang de bånd som engang knyttet
oss tildet land vi elsket over allt
er brutt, og vi har allesammen byttet
det bort med andre riker vi har valgt.

Ordne ^{my} direktøren;

Kann ikke få teket vann til frokost - idag!
have, får for lite flytende vass
vann rullet av legen.

Jar ikke utlevert mere kladdepapir

engelske aviser (på overland)

eng. bok: Skoster: Jøgen

noter, sendt mig til posten

Elektr. lys. Anmodet om å få lys på når
jeg ta om det halvmørket i cellen, særlig
i grøveir. Menke man kunde ta dette
til vinn, i betraktning at jeg nå har
sittet på skyggeceller i over ett år (siden 4/46).
Beskjed fra Pk. F. at det skulde sluttes.

Oslo, 18 des. 1947

Sekretær G r a n

Fengselstyret.

Som lovet sender jeg vedlagt gjenpart av nevnte rapport. Som De vil se av innholdet er den egentlig tenkt som en skrivelse til fengselstyret, og undertegnet med fullt navn. Det er sendt mig i posten fra sykehuset. Altså hverken legalt eller illegalt! Forsåvidt som vedkommende fremdeles er fange og skal til BF, igjen.

Hun har erklært sig villig til å ta den fulle konsekvens herav. Men jeg vet ikke om hun bør utsette sig for det? Jeg overlater til Dem å velge den beste måten til å ordne det på. Jeg oversender iallefall både originalen og en gjenpart som er onskrevet til tredje person.

Etter at Deres forrige forsøk på å hitføre lettelse av betjening synes å være ignorert av fengselsledelsen, og der formentlig også fortsatt vil bli ydet motstand mot virkelige forandringer til det bedre, tror jeg det vil være nokkså håpløst med den nåværende ledelse.

"Systemet" på Bredtveit ruller videre så å si av sig selv, enten det nå skyldes virkelig onnsinnethet eller mangelen på administrative evner, eller begge deler.

Men det er heller ikke bare fangene som er fortvilet over ledelsen, eller mangelen på ledelse, men også betjeningen.

Men jeg kunde tenke mig at en mannelig forvalter kunde gjøre underverker, f.eks. hitføre en forandring med hensyn til kostholdet, uten at det formentlig vilde koste noe mere. Som det nå er sparer man inntil det absurde, f.eks. på rengjøringsmidler og såpe til fangene, ved innkjøp av bedervet mat o.l. På mange andre måter spares det ikke. Det ble f.eks. forfalt (til mig) at den som hadde ansvaret for fyringen, hadde bet om å få bevilget 3 kroner til å feie rørene med. De kostet 3.50 pr stk. Det ble sagt at direktøren søkte Fengselstyret om å få beløpet (10.50) bevilget, men det ble

avslutt. / Det kostet, etter sigende, fengslet 1000 kroner i merutgifter til fyring. Betjentene Aas og Johansen kan bekrefte dette, hvis de vil og tør, og det skulde jeg anta, etter den forbitrelse de føler mot frk. Farn. Dette er ikke bare et isolert tilfelle, men det er ~~xxxxxxx~~ typisk for BF.

Legespørsmålet. Jeg anser det for umulig å skape forsvarlig forhold uten at dr. Rasmussen fjernes. Hvis fengselstyret vilde avhøre endel fanger, feks. fru Fuglei, fru Ragnald Vold, blant dem som er på BF (disse vilde sikkert kunne henvisse til flere) Videre fru Astri Herdal (adr. Johnson, Holmenkollen), fru Ragna Prag Magelssen (Fagerborggt. 27) ~~frå~~ den kvinnelige lege fru Hauge (Arendal? - nærmere adresse kunde skaffes) - alle løslatte fanger, for å nevne noen få, foruten Wally Solheim (p.t. Psykiatriske, Vinderen) - vilde det sikkert ikke bli vanskelig å få materiale nokk for å begrunne en nyansettelse.

Hvis dette er umulig var det i allefall en bedring om man kunde få en assistentlege, forutsatt man var sikker på at den nye legen da ikke fulgte i dr. Rasmussens fotspor, ~~og~~ eller/sterk nokk til å holde stand.

Det er forøvrig blitt sagt at dr. Rasmussen bare er psykiatiker, ikke lege, men det kan vel neppe være riktig?

Frk. Farn har selv indirekte medgitt at "kvinner er kvinner/verst" - og jeg har vanskelig for å tro at det kan bli ordnede forhold før der kommer en mannlig ledelse. Inntil da vil kvinnefengslet/^{BF}fortsat være det hardeste i hele landet.

Jeg kan ikke innstå for detaljene i vedl. beretning, jeg vet bare at slik har det i det store og hele vært på BF i de mere enn to år jeg har sittet der.

Desverre er der kladdet noe, på baksiden av siste side i rapporten, det var ikke meningen.

Foruten en mannlig forvalter, vilde jeg (om radikale forandringer i ledelsen er utelukket) anse det for en vesentlig bedring om frk. Bauer, som nu er nest-inspektør, ble ansatt som inspektør, istedetfor frk. Skjevesland, som desverre har meget av dr. Rasmussens innstilling. Det samme gjelder sykesøster ~~Marie~~ Marie, - der v a r en flink sykesøster der ifjor (fru. Aasland) men hun holdt ikke ut. Slik er det også med enkelte av de beste voktersker.

Søster
Therese,
tidl
ov søster
Ullevål,
adr. kan
skaffes

II Forslag til forandringer

Ingrid Eriksen sitter visstnok fremdeles på celle og har gjort det i mange måneder, i påvente av anke-avgjørelse. (12 års tv.arb.)

Kan der ikke gjøres noe i slike tilfeller, når behandlingen av anken trekker så lenge ut? Er det nødvendig å holde sig så strengt til reglementet, i tilfeller hvor saksbehandlinger trekker så unormalt lenge ut?

En annen ordning av fangenes post. Etter vedl. rapport forsvinner endel av posten, det er heller ikke hyggelig at betjeningen kan lese (og også gjør det) både ankedepte post og fangenes brever.

Men først og sist er det nødvendig at der blir innrettet en s y k e s t u e, ~~sykehus~~ og et isolert rom, hvor de, som får nervesammenbrudd kan anbringes, og at mørkecellen (Patenten) ikke lenger blir anvendt ~~til syke~~ til syke, og heller ikke som straffecelle på grunn av de sunnhetsskadelig forhold der, og at fangene også v e t det, slik at redslen for Patenten ikke alltid skal henge over hodet på den enkelte.

Ved andre fengsler er røking tillatt i luftepausen.

Kan ikke det også innføres for BF's vedkommende?

Forslag til forandringer.

Dørene åpnes , både på brakkene og i fengslet, på samme måten som på Iløbu. Særlig av hensyn til at det er så vanskelig å skaffe fangene arbeide, og fordi cellene er overfylte, og fangene ikke kan få rørt sig annet enn den ene luftstige.

At alle fanger som kommer inn, blir legeundersøkt før de anbringes på celle med andre.

At tvangsarbeiderne ikke blir sittende på celle (etter hva der blir opgitt) i to måneder før de kommer på brakke.

At alle ulltepper blir forsvarlig vasket før de nye fanger tar dem i bruk.

At der bevilges tilstrekkelig vaskemidler til rengjøring av cellene.

Opvasken må foregå på den av Helsesrådet foreskrevne måte.

Fra andre fengsler får fangene lov å sende penger hjem, på BF får de ikke disponere slike penger, selv til vitaminer, om slike blir nektet dem av legen.

At fangene i størst mulig utstrekning kan få lov å velge cellekaurater, og at det må være adgang til å få bytte om en gang iblant, om de enkelte vanskelig kan komme overens eller begynner å gå hverandre på nervene.

At den strenge isolasjon opphører, det har vært mor og datter som kan ha sittet der i månedsvis uten å få snakke med hverandre.

At der ikke blir servert bedervet mat.

At der blir sørget for mere variasjon i kosten. Man må huske at der er mange fanger som har sittet inne hele tiden og lever på krigskost på 8de året.

Er det så at de som er dømt til fengsel også skal ha tvangs-arbeide på samme måten som tvangsarbeiderne? Det hersker stor uklarhet om det.

At syke får større adgang til diett og melk. Ved andre fengsler får de syke pakker, men det er ikke slik på BF.

At fangene får lov å danne orkester, og egne underholdningskveller.

Arbeidstiden. På BF går morgensignalet kl. 6. sommer og vinter. Arbeidstiden fra 1/2 8 til 1/2 6, også onsdagene. Er ~~x~~ ikke det mere enn ~~xxx~~ andre steder.

Andre steder kommer tvangsarbeidere på brakke med det samme (etter noen dager i sjøenngangscelle). På Arendtveit sat Inga Landall og Helga Strøm (henh. vis livsvaria og 20 år) på celle, og isolert fra andre fanger fra jan. til langt ut på høsten. Kitty Grande det samme, hun holdes tredeles isolert, men de to andre er konnt på brakke. Gerda Olsen fikk 6 år, har nu sittet på celle i 1 år ett år og ventet på avkjølelse av anke.

fravar fra gudstjenesten vil ikke bli godtatt". (Sign) M. Parm.

På foranledning av Dr. Svangs (abortus provocatus ivrige forfølger) Stappal Dr. Bassø Berg foretaks her rett som det er "intelligensprøver" av fangene. Dr. Bassø Berg er ikke ansatt i fengselet, men bruker fangene som forsøkskaniner. De fleste fanger vet ikke at de kan nekte å undertegne seg mat og "intelligensprøven" også. Dr. Bassø Berg gjør av lett forutalige og er selvfølgerlig ikke oppmerksom på dette, det er det infame.

Her har ofte vært "kontroll" av myndigheter, journalister m.fl. Denne foregår på den måten at disse bare får se det moderne kjøkkenet og en del av fengselet hovedbygning, men de går ikke inn på selve cellene. Kontrollen blir i sin almindelighet foretatt, når fangene er på arbejde og de kontrollerte ende blir selvfølgerlig bare henvist til fanger, som er tilfredse all simpatien ikke tør si noe, fordi de er redde for å miste sin prøvetid!

Sommeren 1946 fikk f.eks. en kvinnelig journalist fra "Vårt Land" se alle blomstene her, brakkene og "solbrennte, blakledte unge piker ligge sole sig på gressvollen". Luftebåsene i fengselet, mørkeceller og "patenten" hvor fangene helt ulovlig blir anbrakt for den minste forseelse mot et "fengselsreglement" som de siden 1945 ennå aldri har fått sett, men har hørt om, får kontrollen selvsagt ikke se. På brakkene er fangene også innelåst etter arbeidets slutt.

De av fengselsstyret tillatte styrkemidler er nå rasjonert til en boks ovomaltine og evtl. en flaske "Sanasol" om uken, doktor Rasmussen kaller det nemlig for: "nyttelsesmiddel" og sier at blir det brukt som rådgang, blir det innadrad. I andre fengsler eller leirer får fangene ubegrensede styrkemidler, foruten lov til å spise den mat deres pårørende bringer med sig ved besøk. (Jfr. Bjørklungen fangeleir f.eks.).

Alle landssviksfanger har siden 1945 fått siger og skriver lov til å motta 3 - tre - matpakker som "politiske fanger", mens det er en kjent sak at fangene under krigen stadig fikk pakker.

Maten er forsåvidt rikelig nå, men mangler så å si alle de vitaminer som er nødvendige for ikke å bli syk. Sukker får fangene 2 strekne små teskjeer pr. dag av, hvilket er altfor lite. Grønsaker omtrent aldri. Følgen av dette er beri-beri og hunger ødem, men det heter at det "simulerer" fangene bare, tiltrods for at alle symptomer er tilstede på disse sykdommer. Frukt er blitt utdelt 1 - en - gang siden 1945 og da fikk flere fanger råttent frukt, fordi fengselet lagret denne for lenge. I leirene for menn er det helt anderledes. Men det er ikke de kvinnelige "politiske" fangers skyld at man helt ulovlig har satt dem i fengsel, istedetfor i leir, det er mot folkeretten. Julaften 1946 ble fangene på "Bredtveit" låst inn på sine celler, etter 2 timers fellesopphold i "kirken", angivelig fordi man ikke "hadde venter" nokk. I 1945 under statsråd Aasland var det anderledes.

Men det sørgeligste kapittel av alt på "Bredtveit" er fengslets nåverende lege, Dr. Augusta Rasmussen, hun har utallige fangers ødelagte helse bred på sin samvittighet, og kommer sikkert til få endel dødsfall på samvittigheten også.

Her på salen sitter f.eks. som tidligere nevnt 10 fanger. Sygdommene her er: angina pectoris, mavesår, fisur i anus med betendelse, underlivsbetendelse, muskelsvinn m.m. Desuten sitter en gravid, Berit Stensgaard, som er i 7 måned her. Hun har fått 12 års tvangsarbeide. Den eneste ekstrakost B.S. har fått er litt melk og i den senere tid litt grønnsaker og et egg annen hver dag. (En annen gravid ble holdt så lenge på "Bredtveit" at hun fødte i bilen, som skulde bringe hende til fødehjemmet!) Løstil for en uke siden har B.S. bare fått "luft" 1 time pr. dag.

Frk. Lillian Witzøe Petersen (12 års tvangsarbeide) har en ondartet nasekatarrh. Nesen er desuten ødelagt etter en ulykke, hun hadde som barn. "Behandling" foreslått av Dr. Rasmussen: "Ta av Dem solbrillene og drikk tran!"

En annen fange med muskelsvinn og muskelbetendelse, "behandling" foreskrevet av Dr. R.: "Gå med ulljakke!"

Fru Prag Magelsen, 70 år, meget giktisk måtte i måneder ligge i en hard trekasse som sangene her bare er uten noen sykemedisiner, hun fikk noen kuler i munnen, som ble undersøkt på Radiumhospitalet, da hun endelig kom ut. Der sa man at hun måtte være under stadig kontroll for disse kulene.

Dr. Rasmussen ble kastet ut av Dr. Rasmussens kontor, det er foretatt en utvalgt og selektiv foretøelse at denne kaster fangene ut av fengslet. Dr. Rasmussen har også for vane å gi en tablett i ny og nå for allikegale dager.

Tilfellet ANNA RINDE: 6 års tvangsarbeide. Mor død sinnsyk, bror (N) død sinnsyk av den behandling han fikk av politi og HP etter karitativsjøen. Anna Rinde lider av langt fremskreden epilepsi med hyppige anfall. Hun har også voldsomme hosteanfall, så blodet spruter ut av nese og tann. "Bredtveit" foreslått av Dr. Rasmussen for hosten: "Hold opp med å hoste!", da det ferdråper ikke virker og creolact kaster fru Rinde opp. Dr. Rasmussen vil hverken anbefale straffeavbrytelse eller løslatelse. Fru Rinde blir stadig dårligere.

Tilfelle Maggi Andersen: Livsvarig tvangsarbeide, hun var sammen med 144 andre ikke blitt sendt på hospital, tiltrods for at hun kastet all mat og ble ut ut som et skjelett. Da hun omsider kom på Rikshospitalet fant legene ut at de ikke kunne gjøre noe mere og sendte hende tilbake til "Bredtveit".

Tilfelle KARIN BERGMAN OLSEN: , hun fikk et akut anfall av blinnet, behandles. Dr. Rasmussen erklarte: "Jeg kan ikke sende hende på hospital, da ingen lege vil operere hende!"

Tilfelle Kally Solheim: 20 års tvangsarbeide. Den 17.8.46 før hun hadde fått dom skar hun pulsåren over på 2 steder (stygge arr albuladd og handladd). Frk. Solheim var da på Akebergveien fengsel, hvortil hun var blitt sendt som "straff", fordi hun ikke vilde angi sine kamerater i fengslet. Dr. Rasmussen var også lege på Akebergveien. Grunnen til at frk. S. skar pulsåren over på sig var bl.a. den at da hun følte at hun fikk et nervøst sammenbrudd ba hun Dr. R. om et nerveberoligende middel. Dr. R. svarte med å kaste hende ut av kontoret sitt. Frk. S. hadde et voldsomt blodtap. Hun ble kjørt på sykehuset og sydd igjen der. Ved tilbakekomsten til fengslet forlangte Dr. R. at man skulle legge frk. S. i tvangstrøis i en celle i kjelleren, da man "angivelig ikke hadde vakt" å sette over hende! Man klarte ikke å legge hende i tvangstrøis tiltrods for at 4 mann prøvet på det, men man i t hende bli i kjelleren i flere dager. En mann fra legavakten var tilstede under operasjonen og frk. S. ba ham om å hjelpe sig, men han kunne ikke.

Ved den leilighet uttalte Dr. Rasmussen bl.a.: "Nazistene hadde vel aldri rodd at de skulle bli drott til ansvar for sine handlinger, men det skal vi nok sørge for at de skal bli!"

Da frk. S. kom tilbake til "Bredtveit" kastet hun opp all mat, hendene hennes sovnet helt av. Dr. Rasmussen nektet hende diett. Frk. Solheim lå så i ca. 8 dager uten å ta til sig hverken vann eller tørrt uten at Dr. R. gjorde noe ved det. I de påfølgende 8 dager fikk hun endelig et par tørre kaffin-ner og litt melk. Det eneste frk. S. beholdt var styrkemidler "ovonaltin" og "Sanasol", men Dr. R. nektet hende mere enn i boks "ovonaltin" og i fl. "Sanasol" pr. uke, hvilket naturligvis ikke var nokk. Tilslutt forlangte Dr. R. frk. S. lagt på enecelle, hvor hun en tid skulde ha flytende kost, til- trods for at hun var helt avkreftet og avmagret i en ubygdelig grad. Da frk. S. nektet å la sig flytte på enecelle igjen, foranlediget Dr. R. bl.a. at alle de 10 som lå på sel med hende ble flyttet på 2 andre celler i fengslet igjen mens de 10 var alle varatektefanger, som hadde påenket den idetv tvangsarbeide straff! Der ble mytteri, da fangene skulde flyttes. Men av direktor kom tilkallte inspektør fra fengselsstyret sa at frk. S. bare simulerte, for hun fikk jo all den mat, hun vilde ha, men hun kastet ut all sig noe. Denne løgn hadde Dr. Rasmussen s. fl. fortalt ham. Frk. S. fikk etter t hun var blitt flyttet på celle igjen et voldsomt nervøst sammenbrudd, hun lauste ut i cellen tilgjærd vinduene. Da dette gjentok sig, ble hun lagt i mørke-celle!

Jeg vet at der f. t. foregår etterforsninger fra Landeveikavdelingen om forholdene på "Bredtveit" bl.a. p.g.e. Marte Steinvik Brosjyre, derfor har jeg for alle eventualiteters skyld skrevet alt dette ned til evt. vide-rebefordring til L-avdelingen. Det har vist sig at undersøkelsen ang. for-holdene har har brakt for dagen at forholdene er langt verre enn det er skrevet i brosjyren, dette kan bevidnes av etterforskeren herr Hønsvold. Da hun ikke foreto vinket i avisen om at brosjyren er meget "overdrevet" er hun nå blitt forflyttet fra L-avdelingen til Halseredet i behold til hva fru S. meddeler!

(Hallin Nergaard Østby notat.)

Om å bli sett på som et hår i maten.

På MARTINA står en av legene plutselig en dag i døren og spør om det ikke var så " at De gjerne vilde reise hjem idag?? " -altså en indirekte utkastelse!
Jeg hadde ikke ytret ett ord om å reise, jeg tok det for gitt at det er legen som avgjør når en patient kan utskrives.

Når overlegen kom på den vanlige visitt, med sitt team, kommer han også inn på det rommet jeg ligger - der er tre senger, jeg i den midterste, overlegen hilser venlig på patienten i seng nr. 1, spør hvordan det står til - går så forbi min seng, som om den skulde vært tom - og slår av en liten prat med patienten i seng nr. 3.

Hain

Da Odd^v og jeg noen måneder senere dro ut til Martina - - jeg vilde snakke med den masøsen som hadde behandlet meg - for å få bekreftet av de øvelser jeg daglig gikk gjennom, var korrekte.

Hun var tilfeldigvis ledig og var straks villig til å gå igang - - ikke før var vi begynt før hustelefonen kimet, massøsen måtte komme ned med en eneste gang.
Det ble de allersiste besøk på Martina. Hun kom ikke tilbake!

Så var det dr. Hall ned på Besserud, legen som kom her - da jeg fikk lunge-betennelsen, og som sørget for at jeg omgående fikk plass på Ullevåll (da hadde hun ikke noe kjennskap til min "fortid".)

Hassel's

Da jeg så noen måneder senere gikk innom dr. ~~Hass~~ kontor på Vinderen - - tenkte å vente til legen kom ut for å høre om hun hadde tid til å ta imot - - så står dr. Hassel i døren for å kalle inn neste patient. Og hva skjer så?

Hun går a m o k - mister fullstедnig besinnelse, - og i villt raseri griper hun tøyet mitt fra garderobe-stativet, kaster det i tryne på meg - lukker opp døren og ber meg forsvinne. Formodentlig litt av et sjokk for de øvrige ventende/ patienter.

Så hendte det at det en dag var fallt av et lite skall på en jeksel, det ble en ubehagelig skarp spiss, dentungen stadig skulde bort på - jeg stakk innom tannlegen på Vinderen - spurte om han hadde tid et øyeblikk - det var jo bare en bagatell, om han vilde slipe den skarpe kanten - og hva skjer så?
Han kjører en sprøyte inn så jeg holdt på å svime av og før jeg fikk sukk for meg var en praktisk talt h e l jeksel ute!

tyve år etter

9/11
Haldis Neugard Estby
notat

1965

En dag fikk jeg den idé å gå innom dr. Hassel på Vinderen i tilfelle hun hadde anledning til å ta imot tilfeldige pasienter, eventuelt få en avtale om å komme igjen. Ventevarelse var ^{som n. au. r.} stappende fullt, jeg tok av meg ^{base} tøyet, jeg hadde egentlig tenkt å spørre legen så snart hun kom i døren om jeg kunde vente, eventuelt få oppgitt en tid en av de første dagene.

Og hva skjer så????

Ved synet av meg ble

Legen ~~ble~~ besatt av et helt hysterisk raseri - mistet fullstendig besinnelsen - tok kåpen og hatten min ned av garberobe stativet - og kylete det rett i ansiktet på meg - i de forbløffede patienters nærvar - og ba meg forsvinne!

65

1965

Martina Hansen's sykehus (Hospital) i døren
Valit eller noe annet - mis
En dag står en av legene, en yngre sådan/, med følgende replikk: *en lege hadde*

"Var det ikke så at De ønsket å reise hjem idag?? "

For det første er det vel legene som sier fra når en patient kan reise hjem?

For det annet så er det vel ikke vanlig at legen plutselig, uten noen foranledning, står i døren og sier:

~~Var det ikke så at De ønsket å reise hjem idag??~~

og spør patienten om når han eller hun, har bestemt seg for å reise? Blev vis å - så å si - kastet ut

1965

Jeg Fikk noen akutte smerter i ~~høret~~ hele høyre siden av hodet - var alene hjemme, de andre var dradd på fjellet - det var en søndag - - jeg holdt sengen, men tilslutt måtte jeg stå opp og prøve på å få tak i en lege - - Først Røde Kors(?) Vestkanten' satt i to timer og ventet på tur - tilslutt da jeg opp og kjørte ned til Legevaten i Storgaten i håp om at det var noe bedre der; jeg satt der i over to timer med de mest intense smerter - Jeg spurte ~~høster~~ om det var mulig å få komme inn litt før p.g.a. smertene - men hun svarte spisst at jeg som andre fikk vente på tur - etter 2 timer holdt jeg ~~at~~ ikke ut lenger og kjørte hjem med helt uforrettet sak - - -

Hvilket avmæktig raseri Deres intervju med frk. Farm for en tid siden har vakt blant fangene på Bredtveit skal her ikke gjøres noe forsøk på å beskrive. Det er altså ikke nok med at de vergeløse kvinner som er prisgitt trekløveret Farm - Rasmussen - Feyling skal pines og plages på alle måter, men også være nødt til å se landets ubarmhjertigste "landsvikfengsel" fremstillet som den rene i d y l l. Det virket så meget mere sjokkerende som fangene hadde fått det inntrykk at De var kommet opp til Bredtveit for å få greie på forholdene slik de v i r k e l i g er, og ikke for en ny-oppussing av frk. Farms Fotemkon-kulisser. Men det er den gamle historie omigjen, enten det gjelder barnehjem, vergerådsanstalter eller fengsler, hvor vergeløse barn eller voksne er prisgitt samvittighetsløse ledere. Jo verre tilstanden er desto ivrigere er de respektive bestyrere til å fortelle utenverdenen hvor storartet allting er. Det er omtrent umulig for utenforstående å få rede på SANNHETEN, fordi inspeksjonen og andre besøkende vanligvis heller tror på de foresattes framstilling enn på anstaltens "misfornøiede" elementer - det vil si ofrene, og da fasaden ofte er iorden.

Som tidligere Bredtveit-fangene vil jeg imidlertid tillate meg å kommentere endel av direktørens påstander, selv om jeg er forberedt på at De kanskje vil tro hva direktøren sier. De skal i et hvertfall ha anledning til å kjenne sannheten.

Først skriver De om "brune legger og blå shorts." Til det skal kort bemerkes at shorts er forbudt på Bredtveit. (Hvilket altså ikke må forveksles med at det ikke er forbudt å brette opp overalls-buksen). BF er et a n s t e n d i g fengsel. Det var også forbudt for fangene å ta av seg f.eks. blusen når de luftet i de båsene, hvor solen skinte, og hvor ingen kunde se dem. "Få med klærne!" kommanderte frk. Feyling i raseri. "Dette er ingen badestrand".

Når De skriver om at arbeidet på BF ikke føles som "tvangsarbeid" så er det ufattelig hvor De har denne antakelse fra. At fangene arbeider "med liv og lyst" må ikke godskrives fengslet, men UTELUKKENDE fangene selv, og at de foretrekker et hvilket som helst arbeid for å slippe å sitte inne på cellene, - og at den enkelte fange gjør heroiske anstrengelser for å holde humøret oppe både for sin egen skyld og av hensyn til sine medfanger.

Men kunne De gå rundt til de enkelte fanger i lange og ensomme kveller eller på den eviglange søndagen, når de er låst inne på burene i trøstesløs ensformighet- og enda mere

till de mange som sitter med tvangsarbeide inne på cellene fra morgen til kvell, ville De neppe oftere skrive om at fangene på BF ikke føler seg som tvangsarbeidere, og så ville De kanskje også forstå, at når jeg taler om mye heroiske anstrengelser for å holde humøret oppe, så er det i ordets egentligste og dypeste betydning. Når fangene trass i alt arbeider med godt humør må derfor ikke frk. Parm innkassere æren av det, på et sted hvor man gjør alt for å d r e p e ethvert utslag av humør og livsmot.

For å nevne et lite eksempel: Da fangene en ukes tid etter Leres besøk slapp ut av båsene og kom ut i den store luftgården, ga humøret seg visse "lettsindige" utslag, bäänt annet var det endel unge jenter som dannet en ring og sang "Pål sine høner--" eller noe lign. De lo og moret seg så godt de kunne. Så kom vakten i vinduet og skrek ut: hold opp med det derre, ellers skal dere inn i båsene igjen! Altså: Selv ikke en så uskyldig lek i den sparsomme luftetimen kunde de få lov til.

på L-brakka hadde fangene etterhvert av forskjellige tøyrester sydd seg små servietter som de pyntet bordene med. Frk. Skjevesland, frk. Meylings høyre hånd gikk gjennom brakka en dag og så på det: nei dette må da være mot reglementet? Neste dag: rassa. Altsammen sopt inn. (Noe av det var kanskje "org", men det gjør ingen forskjell om det beviselig er eget tøy). Og noe så uskyldig som bilder på veggen? De tror vel ikke at det er tillatt i frk. Parm's paradiset? Jo da, to fotografier av den nærmeste familie uten ramme. Dermed basta. I julen var der noen litografisk trykk i juleheftene, som fangene pyntet opp i cellen med. Såvidt over nyttår: alt sammen vekk! Ordre. Ikke flere juleutskeielser.

For å få l i t e gran avløp for den personlige virkelyst broderte enkelte av fangene små motiver eller forbokstaver på sine gensere, jakker o.l. Det gikk en stund. Så kom kategorisk ordre fra Meyling: alt sammen skulde av. Reglement.

Nakent, grått, trist og trøstesløst skal alt være på BF, hos den snilde frk. Parm, som studerer psykologi og derfor har særlig forutsetninger for å vinne fangenes hjerter. Men det er nok noe annet hun vinner, det kan De skrive opp.

På det viset oppnår hun at "omskoleriagen" blir total. Blant annet skal det ikke være mange kvinner som forlater BF uten å ha mistet enhver illusjon m.h.t. kvinner i ledende administrative stillinger, allerminst i stillinger hvor kvinner er prisgitt kvinner. Og blant disse er der mange som har arbeidet et helt liv for kvinnens likestilling og anerkjennelse i samfunnet.

Fra:

J. nr.:

14 dage, da professor N a n s e n henvendte sig til ham
 Nansen trengte dyktige, utholdende og selvopofrende folk til
~~det~~ gigantiske hjelpearbeide i det av hungerenöd herjede
 Sovjetrussland. Tiltrossfor store personlige ofre overtok
 Quisling stillingen som leder av hjelpearbeidet i Ukraina
 og på Krin, hvor millioner mennesker döde av sult hver dag.
 Man regner med at ~~han~~ ^{Quisling} i dette livsfarlige hjelpearbeide,
 utsatt for kolera- pest og andre farer, reddet over to hundre
 tusen menneskeliv.

I 1924 og 1925 arbeidet Quisling i Balkan- og Donaustatene
 med oppdrag fra Folkeforbundet angående ordningen av spørsmålet
 om de armenske flyktninger. I 1925 var han igjen sammen med
 Nansen i det nære Östen og i Armenia, som sekretær for Folke-
 forbundets Armeniakommisjon. Nansen hadde for tredje gang
 valgt Quislingg som nærmeste medhjelper i sitt veldigæe humani-
 tære arbeide.

~~Ikke~~ ~~opholdt~~ ~~seg~~ ~~opholdt~~ Quisling sig i Russland, og ~~delvis~~ i de
 omliggende stater Finnland, Bulgaria, Rumania, Jugoslavia,
 Ungarn, Armenia, Kaukasus osv.- i 12 år, dels som represen-
 tant for Folkeforbundet , dels knyttet til den norske legasjon
 i Moskva, en tid også for å vareta Englands interesser i
 Russland.

Ved sin hjemkomst til Norge i 1930 fant han et land
 herjet av klassekamp og partipolitikk, og undergravet av
 kommunistiske organisasjoner. Han begynte sin kamp for Norges
 gjenreisning med dannelsen av ~~kommunistisk~~ NORDISK FOLKEREIS-
 NING i 1931. Men da Bondepartiets samme år danne regjering

NASJONAL SAMLING

PRESSE- OG PROPAGANDA-AVDELINGEN

STORGATEN 21G, II - SENTRALBORD 33200

Folketeater-passasjen

Arkiv - Ekspedisjon - Foredragsentral

Oplysningsforbundet

OSLO

- 3 -

Fra:

J. nr.:

blev han anmodet om å tre inn der.

Quislings

Mest kjendt fra ~~hans~~ tid som forsvarsminister er hans ~~sterke~~ historiske tale i Stortingsdebatten 7 april 1932.

hvor han avslørte de systematiske borgerkrigsforberedelser i vårt land. Hans tale ledet til at der blev nedsatt en spettalkomite for å undersøke forholdene. Og på grunnlag av komiteflertalles innstilling måtte Stortinget med 2/3 flertall bekrefte at der var ført fullgyldig beviser for dette landsfor-
ræderske og høiforræderske undergravningsarbeide. (Stortingsdokument nr 8 - Quislingsaken 1932).

Allikevel oplevet man det uhørte at statsmaktene intet foretok sig overfor folk som bevislig stod i en annen mækte tjeneste og tok imot penger derfra for å lage borgerkrig i Norge. Istedet blev der igangsatt en uhørt løgnpropaganda for å røklegge kjendsgjerningene og stille Quisling i et uheldig lys overfor det norske folk.

Da det viste sig usulig å få Bondepartiet til å gå inn for en nyordning i politikken, gikk Quisling 17 mai 1933 til dannelsen av NASJONAL SAMLING. Der blev sendt ut en "OPPFORDRING TIL DET NORSKE FOLK - et programkrift som i sine hovedtrekk bygget på Nordiske Folkereisningens ide.

Siden den tid har Quisling ført en uavbrutt og kompromisløs kamp mot alle nedbrytende og ødeleggende krefter, for å føre vårt land frelst og fritt gjennom de svære omveltninger som han forutså og forutsa. Inntil han nu står som den selvskrevne fører for detta nye Norge - ikke bare på grunn av sine enestående

NASJONAL SAMLING

PRESSE- OG PROPAGANDA-AVDELINGEN

STOR-GATEN 23 c, II - SENTRALBORD 33330

Folketeater-passasjen

Arkiv - Ekspedisjon - Foredragsentral
Oplysningsforbundet

OSLO

Fra:

4

J. nr.:

evner som statsmann og sine store føreregenskaper-
men også fordi ~~han er den eneste i Norge som har~~
vårt land idag er et okkupert land og Quisling er den mann
som har Adolf Hitlers tiålit, og Quisling derved er den
eneste som kan redde Norges selvstendighet og skaffe det
en fri og fremtredende plass i det nye Europa.

H.N. Ostbye.
16 mai 1941.

(Halldis Neegaard Østbye)